

**National Library
of Sweden**

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2013

SOU
1968: 4
Ref

Statens
offentliga
utredningar
1968:42
Utbildnings-
departementet

Förslag till predikotexter ur Gamla Testamentet

för kyrkoårets sön- och helgdagar

SOU

Perikopkommittén för gammaltestamentliga texter
Stockholm 1968

Statens offentliga utredningar 1968

Kronologisk förteckning

1. Ekonomisystem för försvaret. Esselte. Fö.
2. Ekonomisystem för försvaret. Bihang. Esselte. Fö.
3. Kreditmarknadens struktur och funktionssätt. Esselte. Fi.
4. Handläggningen av säkerhetsfrågor. Isaac Marcus. Ju.
5. Industrins struktur och konkurrensförhållanden. Esselte. Fi.
6. Strukturutveckling och konkurrens inom handeln. Esselte. Fi.
7. Ågande och inflytande inom det privata näringslivet. Esselte. Fi.
8. Skogsbrukets planlägningsfrågor. Svenska Reproduktions AB. Jo.
9. Virkesbalanser 1967. Esselte. Jo.
10. Säkerhetspolitik och försvarsutgifter. Esselte. Fö.
11. 1968 års utredning kyrka-stat. XI. Svenska kyrkan och staten. Esselte. U.
12. Förvaltningen av kyrklig jord m.m. Berlingska Boktryckeriet. Lund. U.
13. Fritidsfisket. Esselte. Jo.
14. Skolboksleveranser. Svenska Reproduktions AB. U.
15. Musikutbildning i Sverige. Esselte. U.
16. Rennäringen i Sverige. Esselte. Jo.
17. Allmänna vägar. Svenska Reproduktions AB. K.
18. Parkering. Esselte. K.
19. Trafikmålsutredningar. Beckman. Ju.
20. Upphandling av byggnader. Del I. Formerna. Esselte. Fi.
21. Pensionstillskott m.m. Esselte. S.
22. Jordhävdslag. Esselte. Jo.
23. Bilregistrering. Berlingska Boktryckeriet. Lund. K.
24. Arvstämning av 1965 års långtidsutredning. Esselte. Fi.
25. Studieprognos och studieframgång. Svenska Reproduktions AB. U.
26. Andrade avskrivningsregler för rörelse- och hyresfastigheter. Beckman. Fi.
27. Förvaltningslag. Esselte. Ju.
28. Intersexuellas könstillhörighet. Esselte. Ju.
29. Statistikbehov och statistikproduktion för regionala utredningar. AB Kopia. I.
30. Bostadsbyggandets planering och kreditförsörjning. Esselte. I.
31. 1965 års allmänna fastighetstaxering. AB Kopia. Fi.
32. Fastighetstaxeringens regler och organisation. Esselte. Fi.
33. Lokal trafikservice. Svenska Reproduktions AB. K.
34. Transportforskningens organisation. Beckman. K.
35. Storlandstingets författning. Svenska Reproduktions AB. K.
36. Läromedel för specialundervisning. Svenska Reproduktions AB. U.
37. Konfliktföreläsning. Esselte. I.
38. Boendeservice 1. Esselte. I.
39. Edistributionens rationalisering. Beckman. Fi.
40. Verkställighet av utländska domar. Esselte. Ju.
41. Utsökningsrätt VII. Beckman. Ju.
42. Förslag till predikotexter ur Gamla Testamentet för kyrko-årets sön- och helgdagar. Esselte. U.

Statens offentliga utredningar

1968 : 42

Utbildningsdepartementet

Förslag till prediko- texter ur Gamla Testamentet

för kyrkoårets sön- och helgdagar

Perikopkommittén för gammaltestamentliga texter
Stockholm 1968

Innehåll

Skrivelse till Statsrådet och Chefen för Utbildningsdepartementet	5
Predikotexter ur Gamla Testamentet för kyrkoårets sön- och helgdagar ..	7
Principiella synpunkter	38
Specialmotiveringar	40

Till Statsådet och Chefen för Utbildningsdepartementet

Genom nådigt beslut den 3 mars 1967 be-
myndigade Kungl. Maj:t chefen för eckle-
siastikdepartementet att dels tillkalla högst
tre sakkunniga för att inom departementet
biträda med utarbetande av förslag till en
textserie ur Gamla testamentet för hög-
mässopredikningar omfattande kyrkoårets
olika tider och söndagar, varom 1957 års
kyrkomöte överlämnat en underdånig an-
hållan, dels utse en av de sakkunniga att
såsom ordförande leda utredningsarbetet,
dels ock, i den utsträckning så kunde fin-
nas påkallats, utse sekreterare och tillkalla
experter för att stå till deras förfogande
för överläggningar och samtal.

Departementschefen tillkallade den 10

april 1967 såsom sakkunniga för nämnda
ändamål biskopen Gösta Lundström,
professorn Gillis Gerleman och kontrakts-
prosten Samuel Nyström samt uppdrog åt
Lundström att såsom ordförande leda ut-
redningsarbetet.

Sedan det oss anförtroddat uppdraget
slutförts, få vi härmed överlämna det av
oss utarbetade förslaget till en textserie ur
Gamla testamentet för högmässopredik-
ningar.

Lund den 4 juni 1968

Gösta Lundström

Gillis Gerleman Samuel Nyström

Predikotexter ur Gamla Testamentet för kyrko- årets sön- och helgdagar

Första söndagen i Advent/ Psalt. 118: 19–29.

Välsignad vare han som kommer.

Öppen för mig rättfärdighetens portar
jag vill gå in genom dem och tacka
HERREN.

20 Detta är HERRENS port,
de rättfärdiga skola gå in genom den.

21 Jag tackar dig för att du svarade mig
och blev mig till frälsning.

22 Den sten som byggningsmännen för-
kastade
har blivit en hörnsten.

23 Av HERREN har den blivit detta;
underbart är det i våra ögon.

24 Detta är den dag som HERREN har
gjort;
låt oss på den fröjdas och vara glada.

25 Ack HERRE, fräls!
Ack HERRE, låt väl gå!

26 Välsignad vare han som kommer.
i HERRENS NAMN.
Vi välsigna eder
från HERRENS hus.

27 HERREN är Gud,
och han gav oss ljus.
Ordnen eder i högtidsled,
med lövrika kvistar i händerna,
fram till altarets horn.

28 Du är min Gud, och jag vill tacka dig;
min Gud, jag vill upphöja dig.

29 Tacken HERREN, ty han är god,
ty hans nåd varar evinnerligen.

Andra söndagen i Advent/ Mal. 4: 1,2.

Herrens dag.

Ty se, dagen kommer, och den skall
brinna såsom en ugn. Då skola alla
fräcka människor och alla som göra vad
ogudaktigt är bliva lika strå, och dagen,
den som kommer, skall förbränna dem,
säger HERREN Sebaot, så att varken
rot eller krona lämnas kvar av dem.

2 Men för eder, I som frukten mitt namn,
skall rättfärdighetens sol gå upp, med
lakedom under sina vingar.

Tredje söndagen i Advent/ Jes. 35: 1–10

Öknen och hedmarken skola glädja sig.

Öknen och ödemarken skola glädja sig,
och hedmarken skall fröjdas och blomst-
ra såsom en lilja.

2 Den skall blomstra skönt och fröjda sig,
ja, fröjda sig och jubla;
Libanons härlighet skall bliva den given,
Karmels och Sarons prakt.
Ja, de skola få se HERRENS härlighet,
vår Guds prakt.

- 3 Stärken maktlösa händer,
given kraft åt vacklande knän.
- 4 Sägen till de försagda:
»Varen frimodiga, frukten icke.»
Se, eder Gud kommer med hämnd;
vedergällning kommer från Gud,
Ja, själv kommer han och frälsar eder.
- 5 Då skola de blindas ögon öppnas
och de dövas öron upplåtas.
- 6 Då skall den lame hoppa såsom en hjort,
och den stummes tunga skall jubla.
Ty vatten skola bryta fram i öknen
och strömmar på hedmarken.
- 7 Av förbränt land skall bliva en sjö
och av torr mark vattenkällor;
på den plats där ökenhundar lägrade sig
skall växa gräs, jämte vass och rör.
- 8 Och en banad väg, en farväg,
skall gå där fram,
och den skall kallas »den heliga vägen»;
ingen oren skall färdas därpå,
den skall vara för dem själva.
Den som vandrar den vägen
skall icke gå vilse,
om han ock hör till de fåkunniga.
- 9 Där skall icke vara något lejon,
ej heller skall något annat vilddjur
komma dit.
Intet sådant skall finnas där,
men ett frälsat folk skall vandra på den.
- 10 Ja, HERRENS förlossade
skola vända tillbaka
och komma till Sion med jubel;
evig glädje skall kröna deras huvuden,
fröjd och glädje skola de undfå,
men sorg och suckan skola fly bort.

Fjärde söndagen i Advent/ Jes. 64: 1–8.

O att du läte himmelen rämna.

O att du läte himmelen rämna
och fore hitned,
så att bergen skälvde inför dig.

- 2 likasom när ris antändes av eld
och vatten genom eld bliver sjudande,
så att du gjorde ditt namn kunnigt

bland dina ovänner
och folken darrade för dig!

- 3 O att du fore hitned
med underbara gärningar,
som vi icke kunde vänta,
så att bergen skälvde inför dig!
- 4 Aldrig någonsin har man ju hört,
aldrig har något öra förnummit,
aldrig har något öga
sett en annan Gud än dig
handla så mot dem som vänta efter
honom.
- 5 Du kom dem till mötes, som övade
rättfärdighet med fröjd,
dem som på dina vägar tänkte på dig.
Men se, du blev förtörnad,
och vi stodo där såsom syndare.
Så hava vi länge stått;
skola vi väl bliva frälsta?
- 6 Vi blevo allasammans lika orena
människor,
och all vår rättfärdighet var såsom
en fläckad klädnad.
Vi visnade allasammans såsom löv,
och våra missgärningar förde oss
bort såsom vinden.
- 7 Ingen fanns, som åkallade ditt namn,
ingen, som vaknade upp för att hålla
sig till dig;
ty du dolde ditt ansikte för oss
och lät oss försmäktas genom
vår missgärning.
- 8 Men HERRE, du är ju vår fader;
vi äro leret, och du är den
som har danat oss,
vi äro allasammans verk av din hand.

Den helige Stefanus' dag eller Annandag Jul/ Jer. 20: 7–13.

Profetens vedermöda och tröst.

Du, HERRE, övertalade mig, och jag
lät mig övertalas;
du grep mig och blev mig övermäktig.
Så har jag blivit ett ständigt åtlöje;
var man bespottar mig.

- 8 Ty så ofta jag talar, måste jag klaga;
jag måste ropa över våld och förtryck,
ty HERRENS ord har blivit mig
till smälek och hån beständigt.
- 9 Men när jag sade:
»Jag vill icke tänka på honom.
eller vidare tala i hans namn»,
då blev det i mitt hjärta
såsom brunne där en eld,
instängd i mitt innersta;
jag mödade mig med att uthärda den,
men jag kunde det icke.
- 10 Ty jag hör mig förtalas av många;
skräck från alla sidor!
»Anklagen honom!» »Ja, vi vilja
anklaga honom!»
Alla som hava varit mina vänner
vakta på att jag skall falla:
»Kanhända skall han låta locka sig,
så att vi bliva honom övermäktiga
och få taga hämnd på honom.»
- 11 Men HERREN är med mig
såsom en väldig hjälte;
därför skola mina förföljare
komma på fall och intet förmå.
Ja, de skola storligen komma på skam,
därför att de ej hade förstånd;
de skola drabbas av en evig blygd,
som icke skall varda förgäten.
- 12 Ty HERREN Sebaot prövar med
rättfärdighet,
han ser njurar och hjärta.
Så skall jag då få se din hämnd på dem,
ty för dig har jag lagt fram min sak.
- 13 Sjungen till HERRENS ära,
loven HERREN;
ty han räddar den fattiges själ ur de
ondas hand.
- vackert barn och dolde honom i tre
månader.
- 3 Men när hon icke längre kunde dölja
honom, tog hon en kista av rör, beströk
den med jordbeck och tjära och lade
barnet däri och satte den så i vassen vid
stranden av Nilfloden.
- 4 Och hans syster ställde sig ett stycke
därifrån, för att se huru det skulle gå
med honom.
- 5 Och Faraos dotter kom ned till floden
för att bada, och hennes tärnor gingo
utmed floden. När hon nu fick se kistan
i vassen, sände hon sin tjänarinna dit
och lät hämta den till sig.
- 6 Och när hon öppnade den, fick hon se
barnet och såg att det var en gosse,
och han grät. Då ömkade hon sig över
honom och sade: »Detta är ett av de
hebreiska barnen.»
- 7 Men hans syster frågade Faraos dotter:
»Vill du att jag skall gå och kalla hit
till dig en hebreisk amma som kan
amma upp barnet åt dig?»
- 8 Faraos dotter svarade henne: »Ja, gå.»
Då gick flickan och kallade dit barnets
moder.
- 9 Och Faraos dotter sade till henne: »Tag
detta barn med dig, och amma upp det
åt mig, så vill jag giva dig lön därför.»
Och kvinnan tog barnet och ammade
upp det.
- 10 När sedan gossen hade vuxit upp, förde
hon honom till Faraos dotter, och denna
upptog honom såsom sin son och gav
honom namnet Mose, »ty», sade hon,
»ur vattnet har jag dragit upp honom».

Söndagen efter Jul/ 2 Mos. 2: 1–10.

Moses födelse och räddning.

Och en man av Levis hus gick åstad
och tog till hustru Levis dotter.

- 2 Och hustrun blev havande och födde
en son. Och hon såg att det var ett

Nyårsdagen/ Jos. 1: 1–9.

Var frimodig och oförfärad.

Efter HERRENS tjänare Moses död
sade HERREN till Josua, Nuns son,
Moses tjänare:

- 2 »Min tjänare Mose är död; så stå nu
upp och gå över denna Jordan, du med

- allt detta folk, in i det land som jag vill giva dem, giva åt Israels barn.
- 3 Var ort som eder fot beträder har jag givit eder, såsom jag lovade Mose.
- 4 Från öknen till Libanon däruppe och ända till den stora floden, floden Frat, över hela hetiternas land och ända till Stora havet västerut skall edert område sträcka sig.
- 5 Ingen skall kunna stå dig emot i alla dina livsdagar; såsom jag har varit med Mose, så skall jag ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller övergiva dig.
- 6 Var frimodig och oförfärad; ty du skall utskifta åt detta folk såsom arv det land som jag med ed har lovat deras fäder att giva dem.
- 7 Allenast må du vara helt frimodig och oförfärad till att i alla stycken hålla den lag som min tjänare Mose har givit dig och göra efter den; vik icke av därf från vare sig till höger eller till vänster; på det att du må hava framgång i allt vad du företager dig.
- 8 Låt icke denna lagbok vara skild från din mun; tänk på den både dag och natt, så att du i alla stycken håller det som är skrivet i den och gör därefter: ty då skola dina vägar vara lyckosamma, och då skall du hava framgång.
- 9 Se, jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfärad; så var nu icke förskräckt eller försagd. Ty HERREN, din Gud, är med dig i allt vad du företager dig.»

Söndagen efter Nyår/ Hes. 36: 22–28.

Ett nytt hjärta och en ny ande.

Säg därför till Israels barn: Så säger Herren, HERREN: Icke för eder skull gör jag detta, I Israels barn, utan för mitt heliga namns skull, som I haven vanärat bland de folk till vilka I haven kommit.

- 23 Jag vill nu helga mitt stora namn, som

har blivit vanärat bland folken, i det att I haven vanärat det bland dem; och folken skola förnimma att jag är HERREN, säger Herren, HERREN, när jag bevisar mig helig på eder inför deras ögon.

- 24 Ty jag skall hämta eder ifrån folken och församla eder ifrån alla länder och föra eder till edert land.
- 25 Och jag skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra eländiga avgudar.
- 26 Och jag skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött.
- 27 Jag skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra, att I vandren efter mina stadgar och hållen mina rätter och gören efter dem.
- 28 Så skolen I få bo i det land som jag gav åt edra fäder, och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud.

Trettondedag Jul/ Psalt. 72: 1–14.

Hyllningen åt Guds folks konung.

Gud, giv åt konungen dina rätter och din rättfärdighet åt konungasonen.

- 2 Han döme ditt folk med rättfärdighet och dina betryckta med rätt.
- 3 Bergen bäre frid åt folket, så ock höjderna, genom rättfärdighet.
- 4 Han skaffe rätt åt de betryckta i folket han frälse de fattiga och krosse förtryckaren.
- 5 Dig frukte man, så länge solen varar, och så länge månen skiner, från släkte till släkte.
- 6 Han vare lik regnet som faller på ängen, lik en regnskur som vattnar jorden.
- 7 I hans dagar blomstre den rättfärdige, och stor frid råde, till dess ingen måne mer finnes.

- 8 Må han härska från hav till hav
och ifrån floden intill jordens ändar.
- 9 För honom buge sig öknens inbyggare,
och hans fiender slicke stoftet.
- 10 Konungarna från Tarsis och havslän-
derna hembäre skänker,
konungarna av Saba och Seba bäre fram
gåvor.
- 11 Ja, alla konungar falle ned för honom,
alla hedningar tjäne honom.
- 12 Ty han skall rädda den fattige som ropar
och den betryckte och den som ingen
hjälpare har.
- 13 Han skall vara mild mot den arme och
fattige;
de fattigas själar skall han frälsa.
- 14 Ifrån förtryck och våld skall han förlösa
deras själ,
och deras blod skall aktas dyrt i hans
ögon.

Första söndagen efter Trettondedagen/

1 Kon. 8: 22–30.

Salomos bön vid templets invigning.

Därefter trädde Salomo fram för HER-
RENS altare inför Israels hela försam-
ling, och utsträckte sina händer mot
himmelen

- 23 och sade:
»HERRE, Israels Gud, ingen gud är dig
lik, uppe i himmelen eller nere på jor-
den, du som håller förbund och bevarar
nåd mot dina tjänare, när de vandra
inför dig av allt sitt hjärta,
- 24 du som har hållit vad du lovade din
tjänare David, min fader; ty vad du
med din mun lovade, det fullbordade
du med din hand, såsom nu har skett.
- 25 Så håll nu ock, HERRE, Israels Gud
vad du lovade din tjänare David, min
fader, i det att du sade: 'Aldrig skall
den tid komma, då på Israels tron icke
inför mig sitter en avkomling av dig,

om allenast dina barn hava akt på sin
väg, så att de vandra inför mig, såsom
du har vandrat inför mig.'

- 26 Så låt nu, o Israels Gud, de ord som
du har talat till din tjänare David, min
fader, bliva sanna.
- 27 Men kan då Gud verkligen bo på jor-
den? Himlarna och himlarnas himmel
rymma dig ju icke; huru mycket mindre
då detta hus som jag har byggt!
- 28 Men vänd dig ändå till din tjänares bön
och åkallan, HERRE, min Gud, så att
du hör på det rop och den bön som din
tjänare nu uppsänder till dig,
- 29 och låter dina ögon natt och dag vara
öppna och vända mot detta hus – den
plats varom du har sagt: 'Mitt namn
skall vara där' – så att du ock hör
den bön som din tjänare beder, vänd
mot denna plats.
- 30 Ja, hör på den åkallan som din tjänare
och ditt folk Israel uppsända, vända
mot denna plats. Må du höra den och
låta den komma upp till himmelen, där
du bor; och när du hör, så må du
förlåta.»

Andra söndagen efter Trettondedagen/

Psalt. 127: 1,2.

Utan Herren är arbetet fåfängt.

Om HERREN icke bygger huset,
så arbeta de fåfängt, som bygga därpå.
Om HERREN icke bevarar staden,
så vakar väktaren fåfängt.

- 2 Det är fåfängt att I bittida stå upp
och sent gå till vila,
och äten edert bröd med vedermoda;
detsamma giver han åt sina vänner,
medan de sova.

Tredje söndagen efter Trettondedagen/

2 Kon. 5: 1–15.

Naaman botas genom Elisa.

Naaman, den arameiske konungens här-

- hövitsman, hade stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty genom honom hade HERREN givit seger åt Aram; och han var en tapper stridsman, men spetälsk.
- 2 Nu hade araméerna, en gång då de drogo ut på strövtåg, fört med sig såsom fånge ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans hustru.
- 3 Denna sade till sin fru: »Ack att min herre vore hos profeten i Samaria, så skulle denne nog befria honom från han spetälska!»
- 4 Då gick hon åstad och berättade detta för sin herre och sade: »Så och så har flickan ifrån Israels land sagt.»
- 5 Konungen i Aram svarade: »Far dit, så skall jag sända brev till konungen i Israel.» Så for han då och tog med sig tio talenter silver och sex tusen siklar guld, så ock tio högtidsdräkter.
- 6 Och han överlämnade brevet till Israels konung, och däri stod det: »Nu, när detta brev kommer dig till handa, må du veta att jag har sänt till dig min tjänare Naaman, för att du må befria honom från hans spetälska.»
- 7 När Israels konung hade läst brevet, rev han sönder sina kläder och sade: »Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder bud till mig att jag skall befria en man från hans spetälska? Märken nu och sen huru han söker sak med mig.»
- 8 Men när gudsmannen Elisa hörde att Israels konung hade rivit sönder sina kläder, sände han till konungen och lät säga: »Varför har du rivit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förnimma att en profet finnes i Israel.»
- 9 Så kom då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus.
- 10 Då sände Elisa ett bud ut till honom och lät säga: »Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bliva sig likt, och du skall bliva ren.»
- 11 Men Naaman blev vred och for sin väg, i det han sade: »Jag tänkte att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla HERRENS, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så taga bort spetälskan.
- 12 Äro icke Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att bliva ren.» Så vände han om och for sin väg i vrede.
- 13 Men hans tjänare gingo fram och talade till honom och sade: »Min fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då icke hava gjort det? Huru mycket mer nu, då han allenast har sagt till dig: 'Bada dig, så bliver du ren!' »
- 14 Då for han ned och doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt; och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en ung gosses kött, och han blev ren.
- 15 Därefter vände han tillbaka till gudsmannen med hela sin skara och gick in och trädde fram för honom och sade: »Se, nu vet jag att ingen Gud finnes på hela jorden utom i Israel.»

**Fjärde söndagen efter Trettondedagen/
Psalt. 93: 1–5.**

Guds rikes fasthet.

HERREN är nu konung! Han har klätt sig i härlighet.

HERREN har klätt sig, omgjordat sig med makt;
därför står jordkretsen fast och vacklar icke.

- 2 Din tron står fast ifrån fordom tid,
du är från evighet.
- 3 HERRE, strömmarna hava upphävt,
strömmarna hava upphävt sin röst,
ja, strömmarna upphäva sitt dån.
- 4 Men väldig är HERREN i höjden,
mer än bruset av stora vatten,
våldiga vatten, havets bränningar.
- 5 Dina vittnesbörd äro fasta alltigenom;
helighet höves ditt hus,
HERRE, evinnerligen.

**Femte söndagen efter Trettondedagen/
Rut 1: 1–22.**

Rut kommer till Betlehem.

På den tid då domarna regerade uppstod hungersnöd i landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda åstad med sin hustru och sina båda söner för att bosätta sig i Moabs land under någon tid.

- 2 Mannen hette Elimelek, hans hustru Noomi, och hans båda söner Mahelon och Kiljon; och de voro efratiter, från Bet-Lehem i Juda. Så kommo de nu till Moabs land och vistades där.
- 3 Och Elimelek, Noomis man, dog; men hon levde kvar med sina båda söner.
- 4 Dessa skaffade sig moabitiska hustrur; den ena hette Orpa och den andra Rut.
- 5 Och sedan de hade bott där vid pass tio år, dogo också de båda, Mahelon och Kiljon; men kvinnan levde kvar efter sina båda söner och sin man.
- 6 Då stod hon upp med sina sonhustrur för att vända tillbaka från Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land att HERREN hade sett till sitt folk och givit det bröd.
- 7 Så begav hon sig, jämte sina båda sonhustrur, från det ställe där hon hade vistats. Men när de nu gingo sin väg

fram, för att komma tillbaka till Juda land,

- 8 sade Noomi till sina båda sonhustrur: »Vänden om och gån hem igen, var och en till sin moder.
- 9 HERREN beviser godhet mot eder, såsom I haven gjort mot de båda döda och mot mig. HERREN give eder att I mån finna ro, var i sin mans hus.» Därefter kysste hon dem. Men de brusto ut i gråt
- 10 och sade till henne: »Nej, vi vilja följa med dig tillbaka till ditt folk.»
- 11 Men Noomi svarade: »Vänden om, mina döttrar. Varför skullen I gå med mig? Kan väl jag ännu en gång få söner i mitt liv, vilka kunna bliva män åt eder?
- 12 Vänden om, mina döttrar, och gån hem, ty jag är nu för gammal att överlämna mig åt en man. Och om jag än kunde tänka: 'Jag har ännu hopp', ja, om jag ock redan i natt överlämnade mig åt en man och så verkligen födde söner,
- 13 icke skullen I därför vänta, till dess att de hade blivit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne och förbliva utan män? Bort det, mina döttrar! Jag känner redan bedrövelse nog för eder skull, eftersom HERRENS hand så har drabbat mig.»
- 14 Då brusto de åter ut i gråt. Och Orpa kysste sin svärmoder till avsked, men Rut höll sig alltjämt intill henne.
- 15 Då sade hon: »Se, din svägerska har vänt tillbaka till sitt folk och till sin gud; vänd ock du tillbaka och följ din svägerska.»
- 16 Men Rut svarade: »Sök icke intala mig att övergiva dig och vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och där du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

17 Där du dör vill ock jag dö, och där vill jag bliva begravnen. HERREN straffe mig nu och framgent, om något annat än döden kommer att skilja mig från dig.»

18 Då hon nu såg att denna stod fast i sitt beslut att gå med henne, upphörde hon att tala därom med henne.

19 Så gingo de båda med varandra, till dess att de kommo till Bet-Lehem. Och när de kommo till Bet-Lehem, kom hela staden i rörelse för deras skull, och kvinnorna sade: »Detta är ju Noomi!»

20 Men hon sade till dem: »Kallen mig icke Noomi, utan kallen mig Mara, ty den Allsmäktige har låtit mycken bedrövelse komma över mig.

21 Rik drog jag härifrån, och tomhänt har HERREN låtit mig komma tillbaka. Varför kallen I mig då Noomi, när HERREN har vittnat emot mig, när den Allsmäktige har låtit det gå mig så illa?»

22 Så kom då Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, i det hon vände tillbaka från Moabs land. Och de kommo till Bet-Lehem, när kornskörden begynte.

Septuagesima/Jer. 9: 23, 24.

Den som vill berömma sig, han berömma sig av Herren.

Så säger HERREN:

Den vise berömma sig icke av sin vishet,
den starke berömma sig icke av sin styrka,
den rike berömma sig icke av sin rikedom.

24 Nej, den som vill berömma sig, han berömma sig därav
att han har förstånd till att känna mig:
att jag är HERREN, som gör nåd,
rätt och rättfärdighet på jorden.
Ty till sådana har jag behag,
säger HERREN.

Sexagesima/ Jer. 15: 16–21.

Guds ords tjänare.

När jag fick dina ord, blevo de min spis,
ja, dina ord blevo för mig
mitt hjärtas fröjd och glädje;
ty jag är uppkallad efter ditt namn,
HERRE, härskarornas Gud.

17 Jag har icke suttit i lycklares samkväm
och förlustat mig där; för din hands
skull har jag måst sitta ensam, ty du
har uppfyllt mig med förgrymmelse.

18 Varför skall jag då plågas så oavlåtligt,
och varför är mitt sår så ohelbart? Det
vill ju icke läkas.
Ja, du bliver för mig såsom en för-
sinnande bäck, såsom ett vatten som ingen
kan lita på.

19 Därför säger HERREN så:
Om du vänder åter, så vill jag låta dig
komma åter och bliva min tjänare.
Och om du frambär ädel metall utan
slag, så skall du få tjäna mig såsom
mun.
Dessa skola då vända åter till dig,
men du skall icke vända åter till dem.

20 Och jag skall göra dig inför detta folk
till en fast kopparmur,
så att de icke skola bliva dig övermäk-
tiga, om de vilja strida mot dig;
ty jag är med dig och vill frälsa dig
och vill hjälpa dig, säger HERREN.

21 Jag skall hjälpa dig ut ur de ondas våld
och skall förlösa dig ur våldsverkarnas
hand.

Fastlagssöndagen/ 2 Mos. 33: 12–23.

Mose begär att få se Herrens härlighet.

Och Mose sade till HERREN: »Väl sä-
ger du till mig: 'För detta folk ditupp';
men du har icke låtit mig veta vem du
vill sända med mig. Du har dock sagt:
'Jag känner dig vid namn, och du har
funnit nåd för mina ögon.'

- 13 Om jag alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina ögon. Och se därtill, att detta folk är ditt folk.»
- 14 Han sade: »Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?»
- 15 Han svarade honom: »Om du icke själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån.
- 16 Ty varigenom skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk på jorden?»
- 17 HERREN svarade Mose: »Vad du nu har begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn.»
- 18 Då sade han: »Låt mig alltså se din härlighet.»
- 19 Han svarade: »Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över.»
- 20 Ytterligare sade han: »Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se mig och leva.»
- 21 Därefter sade HERREN: »Se, här är en plats nära intill mig; ställ dig där på klippan.
- 22 När nu min härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag skall övertäcka dig med min hand, till dess jag har gått förbi.
- 23 Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen se.»

Första söndagen i Fastan/ 1 Mos. 3: 1-19.

Syndafallet.

- Men ormen var listigare än alla andra markens djur som HERREN Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: »Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården'?»
- 2 Kvinnan svarade ormen: »Vi få äta av frukten på de andra träden i lustgården,
 - 3 men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö.' »
 - 4 Då sade ormen till kvinnan: »Ingalunda skolen I dö;
 - 5 men Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och förstå vad gott och ont är.»
 - 6 Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det var en lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av dess frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt.
 - 7 Då öppnades bådas ögon, och de blevo varse att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo omkring sig.
 - 8 Och de hörde HERREN Gud vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; då gömde sig mannen med sin hustru för HERREN Guds ansikte bland träden i lustgården.
 - 9 Men HERREN Gud kallade på mannen och sade till honom: »Var är du?»
 - 10 Han svarade: »Jag hörde dig i lustgården; då blev jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig.»
 - 11 Då sade han: »Vem har låtit dig förstå att du är naken? Har du icke ätit av det träd som förbjöd dig att äta av?»

- 12 Mannen svarade: »Kvinnan som du har givit mig till att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt.»
- 13 Då sade HERREN Gud till kvinnan: »Vad är det du har gjort!» Kvinnan svarade: »Ormen bedrog mig, så att jag åt.»
- 14 Då sade HERREN Gud till ormen: »Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina livsdagar.
- 15 Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen.»
- 16 Och till kvinnan sade han: »Jag skall låta dig utstå mycken vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han skall råda över dig.»
- 17 Och till Adam sade han: »Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av det träd om vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta därav', därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina livsdagar;
- 18 törne och tistel skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda.
- 19 I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden; ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda.»

Andra söndagen i Fastan/ Job 42: 1-6.

Icke blott hörsägner.

Job svarade HERREN och sade:

- 2 Ja, jag vet att du förmår allt, och att intet som du besluter är dig för svårt.

- 3 Vem var då jag som i oförstånd gav vishet namn av mörker?
Jag ordade ju om vad jag icke begrep, om det som var mig för underbart och det jag ej kunde förstå.
- 4 Men hör nu, så vill jag tala;
jag vill fråga dig, och du må giva mig besked.
- 5 Blott hörsägner hade jag förnummit om dig,
men nu har jag fått se dig med egna ögon.
- 6 Därför tager jag det tillbaka och ångrar mig,
i stoft och aska.

Tredje söndagen i Fastan/ Sak. 3: 1-5.

Översteprästen Josua anklagas och frias.

Sedan lät han mig se översteprästen Josua stående inför HERRENS ängel; och Åklagaren stod vid hans högra sida för att anklaga honom.

- 2 Men HERREN sade till Åklagaren: »HERREN skall näpsa dig, du Åklagare; ja, HERREN skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?»
- 3 Och Josua var klädd i oreña kläder, där han stod inför ängeln.
- 4 Och denne tog till orda och sade till dem som stodo där såsom hans tjänare: »Tagen av honom de oreña kläderna.» Och till honom själv sade han: »Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder.»
- 5 Då sade jag: »Må man ock sätta en ren bindel på hans huvud.» Och de satte en ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra kläder, medan HERRENS ängel stod därbredvid.

Midfastosöndagen/ 1 Kon. 19: 1-8.

Bröd i öknen.

Men när Ahab berättade för Isebel allt

vad Elia hade gjort, och huru han hade dräpt alla profeterna med svärd,

- 2 sände Isebel en budbärare till Elia och lät säga: »Gudarna straffe mig nu och framgent, om jag icke i morgon vid denna tid låter det gå med ditt liv såsom det gick med alla dessas liv.»
- 3 När han förnam detta, stod han upp och begav sig i väg för att rädda sitt liv, och han kom så till Beer-Seba, som hör till Juda; där lämnade han kvar sin tjänare.
- 4 Men själv gick han ut i öknen en dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske; och han önskade sig döden och sade: »Det är nog; tag nu mitt liv, HERRE, ty jag är icke förmer än mina fäder.»
- 5 Därefter lade han sig att sova under en ginstbuske. Men se, då rörde en ängel vid honom och sade till honom: »Stå upp och ät.»
- 6 När han då såg upp, fick han vid sin huvudgård se ett bröd, sådant som bakas på glödande stenar, och ett krus med vatten. Och han åt och drack och lade sig åter ned.
- 7 Men HERRENS ängel rörde åter vid honom, för andra gången, och sade: »Stå upp och ät, ty eljest bliver vägen dig för lång.»
- 8 Då stod han upp och åt och drack, och gick så, styrkt av den maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb.

Femte söndagen i Fastan/ 2 Mos. 32: 15–20. 30–34.

Guldkalven.

Och Mose vände sig om och steg ned från berget, och han hade med sig vittnesbördets två tavlor. Och på tavlornas båda sidor var skrivet; både på den ena sidan och på den andra var skrivet.

- 16 Och tavlorna voro gjorda av Gud, och

skriften var Guds skrift, inristad på tavlorna.

- 17 När Josua nu hörde huru folket skriade, sade han till Mose: »Krigsrop höres i lägret.»
- 18 Men han svarade: »Det är varken segerrop som höres, ej heller är det ett ropande såsom efter nederlag; det är sång jag hör.»
- 19 När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalven och dansen, upp-tändes hans vrede, och han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför berget.
- 20 Sedan tog han kalven som de hade gjort, och brände den i eld och krossade den till stoft; detta strödde han i vattnet och gav det åt Israels barn att dricka.
- 30 Dagen därefter sade Mose till folket: »I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till HERREN och se till, om jag kan bringa försoning för eder synd.»
- 31 Och Mose gick tillbaka till HERREN och sade: »Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld.
- 32 Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken som du skriver i.»
- 33 Men HERREN svarade Mose: »Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok.
- 34 Gå nu och för folket dit jag har sagt dig; se, min ängel skall gå framför dig. Men när min hemsökelses dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras synd.»

Palmsöndagen/ 4 Mos. 21: 4–9.

Kopparormen.

Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda havet till, för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt.

- 5 Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: »Varför haven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjes vid den usla föda vi få.»
- 6 Då sände HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blev dödat.
- 7 Då kom folket till Mose och sade: »Vi hava syndat därmed att vi talade mot HERREN och mot dig. Bed till HERREN att han tager bort dessa ormar ifrån oss.» Och Mose bad för folket.
- 8 Då sade HERREN till Mose: »Gör dig en orm och sätt upp den på en stång; sedan må var och en som har blivit ormstungen se på den, så skall han bli va vid liv.»
- 9 Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon hade blivit stungen av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

Annandag Påsk/ Psalt. 116: 1–19.

Den frälstes lovoffer.

- Jag har HERREN kär, ty han hör min röst och mina böner.
- 2 Ja, han har böjt sitt öra till mig; i hela mitt liv skall jag åkalla honom.
 - 3 Dödens band omvärvde mig, och dödsrikets ångest grep mig; jag kom i nöd och bedrövelse.
 - 4 Men jag åkallade HERRENS namn: »Ack HERRE, rädda min själ.»
 - 5 HERREN är nådig och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig.
 - 6 HERREN bevarar de enfaldiga; jag var i elände, och han frälste mig.
 - 7 Vänd nu åter till din ro, min själ, ty HERREN har gjort väl mot dig.
 - 8 Ja, du har räddat min själ från döden, mitt öga från tårar, min fot ifrån fall;

- 9 jag skall få vandra inför HERREN i de levandes land.
- 10 Jag tror, ty därför talar jag, jag som var storligen plågad,
- 11 jag som måste säga i min ångest: »Alla människor äro lögnaktiga.»
- 12 Huru skall jag vedergälla HERREN alla hans välgärningar mot mig?
- 13 Jag vill taga frälsningens bågare och åkalla HERRENS namn.
- 14 Jag vill infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn.
- 15 Dyrt aktad i HERRENS ögon är hans frommas död.
- 16 Ack HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din tjänarinns son; du har lossat mina band.
- 17 Dig vill jag offra lovets offer, och HERRENS namn vill jag åkalla.
- 18 Jag vill infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn,
- 19 i gårdarna till HERRENS hus, mitt i dig, Jerusalem.
Halleluja!

Första söndagen efter Påsk/ Psalt. 16: 1–11.

Den frommes tillit till Herren.

- Bevara mig, Gud, ty jag tager min tillflykt till dig.
- 2 Jag säger till HERREN: »Du är ju Herren; för mig finnes intet gott utom dig;
 - 3 de heliga som finnas i landet, de äro de härliga till vilka jag har allt mitt behag.»
 - 4 Men de som taga sig en annan gud, de hava stora vedermodor; jag vill icke offra deras drickoffer av blod eller taga deras namn på mina läppar.
 - 5 HERREN är min beskärda del och bågare; du är den som uppehåller min arvedel.

- 6 En lott har tillfallit mig i det ljuvliga,
ja, ett arv som behagar mig väl.
- 7 Jag vill lova HERREN, ty han giver
mig råd;
ännu om natten manar mig mitt innersta,
- 8 Jag har haft HERREN för mina ögon
alltid;
ja, han är på min högra sida,
jag skall icke vackla.
- 9 Fördenskull gläder sig mitt hjärta,
och min ära fröjdar sig;
jämväl min kropp får bo i trygghet.
- 10 Ty du skall icke lämna min själ
åt dödsriket,
du skall icke låta din fromme få se
graven.
- 11 Du skall kungöra mig livets väg;
inför ditt ansikte är glädje till fyllest,
ljuvlighet i din högra hand evinnerligen.

Andra söndagen efter Påsk/

Hes. 34: 11–16.

Herren är Israels rätte herde.

- Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
själv taga mig an mina får och leta dem
tillsammans.
- 12 Likasom en herde letar tillsammans sin
hjord, när hans får äro förströdda om-
kring honom, så skall ock jag leta till-
sammans mina får och rädda dem från
alla de orter till vilka de förskingrades
på en dag av moln och töcken.
 - 13 Och jag skall föra dem ut ifrån folken
och församla dem ur länderna, och skall
låta dem komma till sitt eget land och
föra dem i bet på Israels berg, vid bäck-
arna och var man eljest kan bo i lan-
det.
 - 14 På goda betesplatser skall jag föra dem
i bet, på Israels höga berg skola de få
sina betesmarker; där skola de lägga sig
på goda betesmarker, och fett bete skola
de hava på Israels berg.
 - 15 Jag skall själv föra mina får i bet och
själv utse lägerplatser åt dem, säger Her-
ren, HERREN.

- 16 Det förlorade skall jag uppsöka, det för-
drivna skall jag föra tillbaka, det sargade
skall jag förbinda, och det svaga skall
jag stärka. Men det feta och det starka
skall jag förgöra; ja, jag skall sköta det
såsom rätt är.

Tredje söndagen efter Påsk/

Psalt. 126: 1–6.

Herren upprättar Sion.

När HERREN åter upprättade Sion,
då voro vi såsom drömmande.

- 2 Då blev vår mun uppfylld med löje
och vår tunga med jubel;
då sade man bland hedningarna:
»HERREN har gjort stora ting med
dem.»
- 3 Ja, HERREN hade gjort stora ting med
oss;
däröver voro vi glada.
- 4 HERRE, upprätta oss igen,
såsom du återför bäckarna i Sydlandet.
- 5 De som så med tårar skola skörda med
jubel.
- 6 De gå åstad gråtande och bära sitt
utsäde;
de komma åter med jubel och bära
sina kärvar.

Fjärde söndagen efter Påsk/

Psalt. 143: 1–10.

Bön om Andens ledning.

HERRE, hör min bön,
lyssna till min åkallan,
svara mig i din rättfärdighet,
för din trofasthets skull.

- 2 Och gå icke till doms med din tjänare,
ty inför dig är ingen levande rättfärdig.
- 3 Se, fienden förföljer min själ,
han trampar mitt liv till jorden;
han lägger mig i mörker
såsom de längesedan döda.
- 4 Och min ande försmäktar i mig,
mitt hjärta är stelnat i mitt bröst.

- 5 Jag tänker på forna dagar,
jag begrundar alla dina gärningar,
dina händers verk eftersinnar jag.
- 6 Jag uträcker mina händer till dig;
såsom ett törstigt land längtar min själ
efter dig. Sela.
- 7 HERRE, skynda att svara mig,
ty min ande förgås;
dölj icke ditt ansikte för mig,
må jag ej varda lik dem som hava farit
ned i graven.
- 8 Låt mig bittida förnimma din nåd, ty
jag förtröstar på dig.
Kungör mig den väg som jag bör
vandra,
ty till dig upplyfter jag min själ.
- 9 Rädda mig från mina fiender, HERRE;
hos dig söker jag skygd.
- 10 Lär mig att göra din vilja, ty du är
min Gud;
din gode Ande lede mig på jämn mark.

Bönsöndagen/ 1 Mos. 18: 20–33.

Abrahams förbön för Sodom.

Och HERREN sade: »Ropet från Sodom
och Gomorra är stort, och deras synd
är mycket svår;

- 21 därför vill jag gå ditned och se om de
verkligen i allt hava gjort efter det rop
som har kommit till mig; om så icke är,
vill jag veta det.»
- 22 Och männen begåvo sig därifrån och
gingo mot Sodom; men Abraham stod
ännu kvar inför HERREN.
- 23 Och Abraham trädde närmare och sade:
»Vill du då förgöra den rättfärdige till-
lika med den ogudaktige?
- 24 Kanhända finnas femtio rättfärdiga i sta-
den; vill du då förgöra den och icke
skona orten för de femtio rättfärdigas
skull som finnas där?
- 25 Bort det, att du skulle så göra och döda
den rättfärdige tillika med den ogudak-
tige, så att det skulle gå den rättfärdige

likasom den ogudaktige; bort det ifrån
dig! Skulle han som är hela jordens
domare icke göra vad rätt är?»

- 26 HERREN sade: »Om jag i Sodom fin-
ner femtio rättfärdiga inom staden, så
vill jag skona hela orten för deras skull.»
- 27 Men Abraham svarade och sade: »Se,
jag har dristat mig att tala till Herren,
fastän jag är stoft och aska.
- 28 Kanhända skall det fattas fem i de fem-
tio rättfärdiga; vill du då för de fems
skull fördärva hela staden?» Han sade:
»Om jag där finner fyrtiofem, så skall
jag icke fördärva den.»
- 29 Men han fortfor att tala till honom och
sade: »Kanhända skola fyrtio finnas
där.» Han svarade: »Jag skall då icke
göra det, för de fyrtios skull.»
- 30 Då sade han: »Herre, vredgas icke över
att jag ännu talar något. Kanhända skola
trettio finnas där.» Han svarade: »Om
jag där finner trettio, så skall jag icke
göra det.»
- 31 Men han sade: »Se, jag har dristat mig
att tala till Herren. Kanhända skola
tjugu finnas där.» Han svarade: »Jag
skall då icke fördärva den, för de tjugus
skull.»
- 32 Då sade han: »Herre, vredgas icke över
att jag talar allenast ännu en gång. Kan-
hända skola tio finnas där.» Han sva-
rade: »Jag skall då icke fördärva den,
för de tios skull.»
- 33 Och HERREN gick bort, sedan han
hade talat ut med Abraham; och Abra-
ham vände tillbaka hem.

Kristi Himmelsfärds dag/ Psalt. 47: 2–10.

Herren är nu konung.

Klappen i händerna, alla folk,
höjen jubel till Gud med fröjderop.

- 3 Ty HERREN är den Högste,
fruktansvärd är han,
en stor konung över hela jorden.

- 4 Han tvingar folk under oss
och folkslag under våra fötter.
- 5 Han utväljer åt oss vår arvedel,
Jakobs, hans älskades, stolthet. Sela.
- 6 Gud har farit upp under jubel,
HERREN, under basuners ljud.
- 7 Lovsjungen Gud, lovsjungen;
lovsjungen vår konung, lovsjungen.
- 8 Ty Gud är konung över hela jorden;
lovsjungen honom med en sång.
- 9 Gud är nu konung över hedningarna,
Gud har satt sig på sin heliga tron.
- 10 Folkens ypperste hava församlat sig
till att bli ett Abrahams Guds folk.
Ty Gud tillhöra de som äro jordens
sköldar;
högt är han upphöjd.

Sjätte söndagen efter Påsk/ Hes. 37: 1-14.

De förtorkade benen få liv.

HERRENS hand kom över mig, och genom HERRENS Ande fördes jag åstad och sattes ned mitt på slätten, som nu låg full med ben.

- 2 Och han förde mig fram runt omkring dem, och jag såg att de lågo där i stor myckenhet utöver dalen, och jag såg att de voro alldeles förtorkade.
- 3 Och han sade till mig: »Du människobarn, kunna väl dessa ben åter bli levande?» Jag svarade: »Herre, HERRE, du vet det.»
- 4 Då sade han till mig: »Profetera över dessa ben, och säg till dem: I förtorkade ben, hören HERRENS ord:
- 5 Så säger Herren, HERREN till dessa ben: Se, jag skall låta ande komma in i eder, så att I åter bliven levande.
- 6 Jag skall fästa senor vid eder och låta kött växa på eder och övertäcka eder med hud och giva eder ande, så att I åter bliven levande; och I skolen förnimma att jag är HERREN.»
- 7 Och jag profeterade, såsom det hade

blivit mig bjudet. Och när jag nu profeterade, hördes ett rassel, och där blev ett gny, och benen kommo åter tillhopa, så att det ena benet fogades till det andra.

- 8 Och jag såg huru senor och kött växte på dem, och huru de övertäcktes med hud därovanpå; men ingen ande var ännu i dem.
- 9 Då sade han till mig: »Profetera och tala till anden, ja, profetera, du människobarn, och säg till anden: Så säger Herren, HERREN: Kom, du ande, från de fyra väderstrecken och blås på dessa dräpta, så att de åter bli levande.»
- 10 Och jag profeterade, såsom han hade bjudit mig. Då kom anden in i dem, och de blevo åter levande och reste sig upp på sina fötter, en övermåttan stor skara.
- 11 Och han sade till mig: »Du människobarn, dessa ben, de äro alla Israels barn. Se, de säga: 'Våra ben äro förtorkade, vårt hopp har blivit om intet, det är ute med oss.'
- 12 Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Se, jag vill öppna edra gravar och hämta eder, mitt folk, upp ur edra gravar och låta eder komma till Israels land.
- 13 Och I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag öppnar edra gravar och hämtar eder, mitt folk, upp ur edra gravar.
- 14 Och jag skall låta min ande komma in i eder, så att I åter bliven levande, och jag skall låta eder få bo i edert land; och I skolen förnimma att jag, HERREN, har talat det, och att jag också har fullbordat det, säger HERREN.»

Annandag Pingst/ Jes. 44: 1-8.

Herren skall utgjuta sin Ande.

Men hör nu, du Jakob, min tjänare, du Israel, som jag har utvalt.

- 2 Så säger HERREN, han som har skapat dig,
han som danade dig redan i moderlivet,
och som hjälper dig:
Frukta icke, du min tjänare Jakob,
du Jesurun, som jag har utvalt.
- 3 Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga
och strömmar över det torra;
jag skall utgjuta min Ande över
dina barn
och min välsignelse över dina telningar,
- 4 så att de växa upp mitt ibland gräset,
såsom pilträd vid vattenbäckar.
- 5 Då skall den ene säga: »HERREN tillhör jag»,
och den andre skall åberopa Jakobs namn,
och en tredje skall skriva på sin hand:
»HERRENS egen»,
och skall bruka Israel såsom ett ärenamn.
- 6 Så säger HERREN, Israels konung,
och hans förlossare, HERREN Sebaot:
Jag är den förste, och jag är den siste,
och förutom mig finnes ingen Gud.
- 7 Och vem talar såsom jag har gjort,
alltsedan jag lät urtidsfolket framträda?
Må han förkunna det och lägga det fram för mig.
Ja, må de förkunna det tillkommande,
vad som skall ske.
- 8 Frukten icke och varen icke förskräckta.
Har jag icke för länge sedan
låt dig höra om detta
och förkunnat det? I ären ju mina vittnen.
Finnes väl någon Gud förutom mig?
Nej, ingen annan klippa finnes,
jag vet av ingen.

Heliga Trefaldighets dag/ 5 Mos. 6: 4–13.

Herren är en.

Hör, Israel! HERREN, vår Gud,
HERREN är en.

- 5 Och du skall älska HERREN, din Gud,
av allt ditt hjärta och av all din själ och
av all din kraft.
- 6 Dessa ord som jag i dag giver dig skall
du lägga på ditt hjärta.
- 7 Och du skall inskräpa dem hos dina barn
och tala om dem, när du sitter i ditt hus
och när du går på vägen, när du lägger
dig och när du står upp.
- 8 Och du skall binda dem såsom ett tecken
på din hand, och de skola vara såsom ett
märke på din panna.
- 9 Och du skall skriva dem på dörrposterna
i ditt hus och på dina portar.
- 10 När nu HERREN, din Gud, låter dig
komma in i det land som han med ed
har lovat dina fäder, Abraham, Isak och
Jakob, att giva dig – stora och vackra
städer, som du icke har byggt,
- 11 och hus, fulla med allt gott, vilka du
icke har fyllt, och uthuggna brunnar,
som du icke har huggit ut, vingårdar och
olivplanteringar, som du icke har planterat –
och när du då äter och bliver mätt,
- 12 så tag dig till vara för att förgåta HERREN,
som har fört dig ut ur Egyptens land,
ur trädedomshuset.
- 13 HERREN, din Gud, skall du frukta,
och honom skall du tjäna, och vid hans
namn skall du svärja.

**Första söndagen efter Trefaldighet/
Jes. 5: 8–16.**

Dom över ogudaktigheten.

Ve eder som läggen hus till hus
och fogen åker till åker,
intill dess att rum ej mer finnes
och I ären de enda som bo i landet!

- 9 Från HERREN Sebaot Ijuder det så
i mina öron:
Sannerligen, de många husen skola bliva
öde;
huru stora och sköna de än äro, skola
de bliva tomma på invånare.

- 10 Ty en vingård på tio plogland skall giva allenast ett bat-mått, och en homers ut-säde skall giva blott en efa.
- 11 Ve dem som stå bittida upp för att hasta till starka drycker, och som sitta intill sena natten för att upphetta sig med vin!
- 12 Harpor och psaltare, pukor och flöjter och vin hava de vid sina dryckeslag, men på HERRENS gärningar akta de icke, på hans händers verk se de icke.
- 13 Därför skall mitt folk oförtänt föras bort i fångenskap; dess ädlingar skola lida hunger och dess larmande skaror försmäktade av törst.
- 14 Ja, därför spärrar dödsriket upp sitt gap, det öppnar sina käftar utan allt mått, och stadens ypperste måste fara ditned, jämte dess larmande och sorlande skaror, envar som fröjdar sig därinne.
- 15 Så bliva människorna nedböjda och männen ödmjukade, ja, ödmjukade varda de högmodigas ögon.
- 16 Men HERREN Sebaot bliver hög genom sin dom, Gud, den helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet.

**Andra söndagen efter Trefaldighet/
Jes. 55: 1-5.**

Kommen och hämta för intet.

Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten; och I som inga penningar haven, kommen hit och hämta säd och äten.

Ja, kommen hit och hämta säd utan penningar, och för intet både vin och mjölk.

- 2 Varför given I ut penningar för det som ej är bröd, och edert förvärv för det som icke kan mätta?
Hören på mig, så skolen I få äta det

gott är
och förnöja eder med feta rätter.

- 3 Böjen edra öron hit, och kommen till mig;
hören, så får eder själ leva.
Jag vill sluta med eder ett evigt förbund; att I skolen undfå all den trofasta nåd jag har lovat David.
- 4 Se, honom har jag satt till ett vittne för folken,
till en furste och hövding för folken.
- 5 Ja, du skall kalla på folkslag som du icke känner,
och folkslag som icke känna dig skola hasta till dig,
för HERRENS, din Guds, skull,
för Israels Heliges skull, när han förhärskar dig.

**Tredje söndagen efter Trefaldighet/
5 Mos. 7: 6-8.**

Det som i världen var ringa utvalde Gud.

Ty du är ett folk som är helgat åt HERREN, din Gud; dig har HERREN, din Gud, utvalt till att vara hans egendoms-folk framför alla andra folk på jorden.

- 7 Icke därför att I voren större än alla andra folk var det som HERREN fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra folk;
- 8 utan därför att HERREN älskade eder och ville hålla den ed som han hade svurit edra fäder, därför förde HERREN eder ut med stark hand och förlösade dig ur träl-domshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens, hand.

**Fjärde söndagen efter Trefaldighet/
1 Mos. 50: 15-20.**

Gud har tänkt det onda till godo.

Men när Josefs bröder sågo att deras fader var död, tänkte de: »Kanhända skall Josef nu bliva hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi hava gjort mot honom.»

- 16 Därför sände de bud till Josef och läto säga: »Din fader bjöd oss så före sin död:
- 17 'Så skolen I säga till Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava brutit och syndat, i det att de hava handlat så illa mot dig.' Förlåt alltså nu din faders Guds tjänare vad de hava brutit.» Och Josef grät, när de läto säga detta till honom.
- 18 Sedan kommo ock hans bröder själva och föllo ned för honom och sade: »Se, vi vilja vara tjänare åt dig.»
- 19 Men Josef sade till dem: »Frukten icke. Hållen I då mig för Gud?
- 20 I tänkten ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo, för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid liv.»

**Femte söndagen efter Trefaldighet/
2 Mos. 3: 1-12.**

Herren uppenbarar sig för Mose i den brinnande busken.

Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb.

- 2 Där uppenbarade sig HERRENS ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken dock icke blev förtärd.
- 3 Då tänkte Mose: »Jag vill gå ditbort och betrakta den underbara synen och se varför busken icke brinner upp.»
- 4 När då HERREN såg att han gick åstad för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: »Mose! Mose!» Han svarade: »Här är jag.»
- 5 Då sade han: »Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.»
- 6 Och han sade ytterligare: »Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.» Då skylde Mose sitt

ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.

- 7 Och HERREN sade: »Jag har nogsam sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört huru de ropa över sina plågåre; jag vet vad de måste lida.
- 8 Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av mjölk och honung, det land där kananéer, he-titer, amoréer, perisséer, hivéer och je-buséer bo.
- 9 Fördenskull, eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag därjämte har sett huru egyptierna förtrycka dem,
- 10 därför må du nu gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.»
- 11 Men Mose sade till Gud: »Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?»
- 12 Han svarade: »Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen I hålla gudstjänst på detta berg.»

**Sjätte söndagen efter Trefaldighet/
Mi. 6: 6-8.**

Vad Herren begär.

Varmed skall jag träda fram inför HERREN,
och varmed böja mig ned inför Gud i höjden?
Skall jag träda fram inför honom med brännoffer,
med årsgamla kalvar?

- 7 Har HERREN behag till vädurar i tusental,
till oljeströmmar i tiotusental?
Skall jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse,
min livsfrukt till syndoffer för min själ?
- 8 Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o människa.

Ty vad annat begär väl HERREN av dig än att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?

**Kristi Förklarings dag/
2 Mos. 34: 27–35.**

Skenet från Guds härlighet.

- Och HERREN sade till Mose: »Teckna upp åt dig dessa ord; ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.»
- 28 Och han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden.
- 29 När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och på vägen ned från berget hade vittnesbördets två tavlor med sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande därav att han hade talat med honom.
- 30 Och när Aron och alla Israels barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de för att komma honom nära.
- 31 Men Mose ropade till dem; då vände Aron och menighetens alla hövdingar tillbaka till honom, och Mose talade till dem.
- 32 Därefter kommo alla Israels barn fram till honom, och han gav dem alla de bud som HERREN hade förkunnat för honom på Sinai berg.
- 33 Och när Mose hade slutat sitt tal till dem, hängde han ett tackelse för sitt ansikte.
- 34 Men så ofta Mose skulle träda inför HERRENS ansikte för att tala med honom, lade han av tackelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han hade kommit ut, förkunnade han för Israels barn det som hade blivit honom bjudet.
- 35 Då sågo Israels barn var gång huru Moses ansiktes hy strålade, och Mose hängde då åter tackelset över sitt ansik-

te, till dess han ånyo skulle gå in för att tala med honom.

**Åttonde söndagen efter Trefaldighet/
Jer. 23: 16–29.**

Falska profeter och Herrens ord.

- Så säger HERREN Sebaot: Hören icke på de profeters ord, som profetera för eder, ty de bedraga eder; sina egna hjärtans syner tala de, icke vad som kommer från HERRENS mun.
- 17 De säga alltjämt till dem som förakta mig: »Herren har så talat: Det skall gå eder väl.» Och till var och en som vandrar i sitt hjärtas hårdhet säga de: »Ingen olycka skall komma över eder.»
- 18 Vilken av dem har då fått tillträde till HERRENS råd, så att han kan förnimma och höra hans ord? Och vilken har aktat på hans ord och lyssnat därtill?
- 19 Se, en stormvind från HERREN är här, hans förtörnelse bryter fram, en virvlande storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar den ned.
- 20 Och HERRENS vrede skall icke upphöra, förrän han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar skolen I förvisso förnimma det.
- 21 Jag sände icke dessa profeter, utan själva lupo de åstad; jag talade icke till dem, utan själva profeterade de.
- 22 Om de verkligen hade tillträde till mitt råd, så borde de förkunna mina ord för mitt folk och förmå dem att vända om från sin onda väg och sitt onda väsende.
- 23 Är jag väl en Gud allenast på nära håll, säger HERREN, och icke en Gud också i fjärran?
- 24 Eller skulle någon kunna gömma sig på ett så lönnligt ställe att jag icke skulle se honom? säger HERREN. Är jag icke

den som uppfyller himmel och jord?
säger HERREN.

- 25 Jag har hört vad profeterna säga, de som profetera lögn i mitt namn; de säga: »Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm.»
- 26 Huru länge skall detta vara? Hava de något i sinnet, dessa profeter som profetera lögn, och som äro profeter genom sina egna hjärtans svek,
- 27 dessa som tänka att de genom sina drömmar, dem som de förtälja för varandra, skola komma mitt folk att förgäta mitt namn, likasom deras fäder glömde mitt namn för Baal?
- 28 Den profet som har haft en dröm, han må förtälja sin dröm; men den som har undfått mitt ord, han må tala mitt ord i sanning. Vad har halmen att skaffa med säden? säger HERREN.
- 29 Är icke mitt ord såsom en eld, säger HERREN, och likt en hammare som krossar sönder klippor?

**Nionde söndagen efter Trefaldighet/
Ordspr. 2: 1-15.**

Vishetens frukter.

Min son, om du tager emot mina ord
och gömmer mina bud inom dig,

- 2 så att du låter ditt öra akta på visheten
och böjer ditt hjärta till klokheten,
- 3 ja, om du ropar efter förståndet
och höjer din röst till att kalla på klokheten,
- 4 om du söker efter henne såsom efter silver
och letar efter henne såsom efter en skatt,
- 5 då skall du förstå HERRENS fruktan,
och Guds kunskap skall du då finna.
- 6 Ty HERREN är den som giver vishet;
från hans mun kommer kunskap och förstånd.
- 7 Åt de redliga förvarar han sällhet,

han är en sköld för dem som vandra
i ostrafflighet,

- 8 ty han beskyddar det rättas stigar,
och sina frommas väg bevarar han.
- 9 Då skall du förstå rättfärdighet och rätt
och redlighet, ja, det godas alla vägar.
- 10 Ty visheten skall draga in i ditt hjärta
och kunskapen kännas ljuvlig för
din själ,
- 11 eftertänksamheten skall vaka över dig,
klokheten skall beskydda dig.
- 12 Så skall hon rädda dig från det ondas
väg,
från män som tala vad vrängt är,
- 13 från dem som hava övergivit det rättas
stigar
för att färdas på mörkrets vägar,
- 14 från dem som glädjas att göra ont
och fröjda sig åt ondskans vrånga väsen,
- 15 från dem som gå på krokiga stigar
och vandra på förvända vägar.

**Tionde söndagen efter Trefaldighet/
Jer. 26: 1-14.**

Sann och falsk gudstjänst.

I begynnelsen av Jojakims, Josias sons,
Juda konungs, regering kom detta ord
från HERREN; han sade:

- 2 Så säger HERREN: Ställ dig i förgården
till HERRENS hus och tala mot alla
Juda städer, från vilka man kommer för
att tillbedja i HERRENS hus, tala alla
de ord som jag har bjudit dig tala till
dem; tag intet därifrån.
- 3 Kanhända skola de då höra och vända
om, var och en från sin onda väg; då
vill jag ångra det onda som jag har i
sinnet att göra med dem för deras onda
väsendes skull.
- 4 Du skall säga till dem: Så säger HER-
REN: Om I icke viljen höra mig och
vandra efter den lag som jag har förelagt eder,

- 5 och höra vad mina tjänare profeterna tala – de som jag titt och ofta sänder till eder, fastän I icke viljen höra –
- 6 då skall jag göra med detta hus såsom jag gjorde med Silo, och skall låta denna stad för alla jordens folk bliva ett exempel som man nämner, när man förbannar.
- 7 Och prästerna och profeterna och allt folket hörde Jeremia tala dessa ord i HERRENS hus.
- 8 Och när Jeremia hade slutat att tala allt vad HERREN hade bjudit honom tala till allt folket, grepo honom prästerna och profeterna och allt folket och sade: »Du måste döden dö.
- 9 Huru djärves du profetera i HERRENS namn och säga: 'Det skall gå detta hus likasom det gick Silo, och denna stad skall ödeläggas, så att ingen mer bor däri'?» Och allt folket församlade sig mot Jeremia i HERRENS hus.
- 10 Då nu Juda furstar hörde detta, gingo de från konungshuset upp till HERRENS hus och satte sig vid ingången till HERRENS nya port.
- 11 Då sade prästerna och profeterna till furstarna och till allt folket sålunda: »Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot denna stad, såsom I haven hört med egna öron.»
- 12 Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade: »Det är HERREN som har sänt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det som I haven hört.
- 13 Så bättren nu edert leverne och edert väsende, och hören HERRENS, eder Guds, röst; då vill HERREN ångra det onda som han har talat mot eder.
- 14 Och vad mig angår, så är jag i eder hand; gören med mig vad eder gott och rätt synes.

Elfte söndagen efter Trefaldighet/

2 Sam. 12: 1–10, 13, 14.

Natans strafftal till David.

Och HERREN sände Natan till David.

- När han kom in till honom, sade han till honom: »Två män bodde i samma stad; den ene var rik och den andre fattig.
- 2 Den rike hade får och fäkreatur i stor myckenhet.
 - 3 Men den fattige hade icke mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt; han uppfödde det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem: det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var för honom såsom en dotter.
 - 4 Så kom en vägfärande till den rike mannen; då nändes han icke taga av sina får och fäkreatur för att tillreda åt den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillredde det åt mannen som hade kommit till honom.»
 - 5 Då upptändes Davids vrede storligen mot den mannen, och han sade till Natan: »Så sant HERREN lever: dödens barn är den man som har gjort detta.
 - 6 Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant, och eftersom han var så obarmhärtig.»
 - 7 Men Natan sade till David: »Du är den mannen. Så säger HERREN, Israels Gud: Jag har smort dig till konung över Israel, och jag har räddat dig ur Sauls hand.
 - 8 Jag har givit dig din herres hus och lagt din herres hustrur i din famn; ja, jag har givit dig Israels hus och Juda. Och om detta skulle vara för litet, så vore jag villig att ytterligare giva dig både ett och annat.
 - 9 Varför har du då föraktat HERRENS ord och gjort vad ont är i hans ögon? Hetiten Uria har du låtit slå ihjäl med svärd, och hans hustru har du tagit till hustru åt dig själv; ja, honom har du dräpt med Ammons barns svärd.
 - 10 Så skall nu icke heller svärdet vika ifrån ditt hus till evig tid, därför att du

har föraktat mig och tagit hetiten Urias hustru till hustru åt dig.»

- 13 Då sade David till Natan: »Jag har syndat mot HERREN.» Natan sade till David: »Så har ock HERREN tillgivit dig din synd; du skall icke dö.
- 14 Men eftersom du genom denna gärning har kommit HERRENS fiender att förakta honom, skall ock den son som har blivit född åt dig döden dö.»

**Tolfte söndagen efter Trefaldighet/
Ordspr. 4: 20–27.**

Herrens ord är liv.

Min son, akta på mitt tal,
böj ditt öra till mina ord.

- 21 Låt dem icke vika ifrån dina ögon,
bevara dem i ditt hjärtas djup.
- 22 Ty de äro liv för envar som finner dem,
och en läkedom för hela hans kropp.
- 23 Framför allt som skall bevaras må du
bevara ditt hjärta,
ty därifrån utgår livet.
- 24 Skaffa bort ifrån dig munnens vrånghet,
och låt läpparnas falskhet vara fjärran
ifrån dig.
- 25 Låt dina ögon skåda rätt framåt
och dina blickar vara riktade rakt ut.
- 26 Akta på den stig där din fot går fram,
och låt alla dina vägar vara rätta.
- 27 Vik ej av, vare sig till höger eller till
vänster,
vänd din fot bort ifrån vad ont är.

**Trettonde söndagen efter Trefaldighet/
Sak. 7: 8–14.**

Budet om kärlek.

HERRENS ord kom till Sakarja; han sade:

- 9 Så sade ju HERREN Sebaot: »Dömen rätta domar, och bevisen varandra kärlek och barmhärtighet.

10 Förtrycken icke änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige, och tänken icke i edra hjärtan ut ont mot varandra.»

- 11 Men de ville icke akta därpå, utan spjärnade emot i gensträvighet och tillslöto sina öron för att slippa att höra;
- 12 ja, de gjorde sina hjärtan hårda såsom diamant, för att slippa att höra den lag och de ord som HERREN Sebaot genom sin Ande hade sänt, förmedelst forna tiders profeter. Därför utgick stor vrede från HERREN Sebaot.
- 13 Och det skedde, att likasom de icke hade velat höra, när han ropade, så sade nu HERREN Sebaot: »Jag vill icke höra, när de ropa;
- 14 utan jag skall förströ dem såsom genom en stormvind bland allahanda hednafolk som de icke känna.» Så har nu landet blivit öde efter dem, så att ingen färdas där, vare sig fram eller tillbaka; ty de hava så gjort det ljuvliga landet till en ödemark.

**Fjortonde söndagen efter Trefaldighet/
Psalt. 65: 2–14.**

Guds godhets rikedom.

Gud, dig lovar man i stillhet i Sion,
och till dig får man infria löfte.

- 3 Du som hör bön,
till dig kommer allt kött.
- 4 Mina missgärningar voro mig
övermäktiga;
men du förlåter våra överträdelser.
- 5 Säll är den som du utväljer och låter komma till dig,
så att han får bo i dina gårdar.
Må vi få mätta oss med det goda
i ditt hus,
det heliga i ditt tempel.
- 6 Med underbara gärningar bönhör du oss
i rättfärdighet,
du vår frälsnings Gud,
du som är en tillflykt för alla jordens

- ändar
och för havet i fjärran;
- 7 du som gör bergen fasta genom din kraft
ty du är omgjordad med makt;
- 8 du som stillar havens brus, deras böljors
brus
och folkens larm.
- 9 De som bo vid jordens ändar häpna för
dina tecken;
österland och västerland uppfyller du
med jubel.
- 10 Du låter dig vårda om landet och giver
det överflöd,
riktighet i ymnigt mått;
Guds källa har vatten till fyllest.
Du bereder säd åt människorna, när du
så bereder jorden.
- 11 Dess fåror vattnar du, du jämnar det
som är upplöjt;
med regnskurar uppmjukar du den,
det som växer därpå välsignar du.
- 12 Du kröner året med ditt goda,
och dina spår drypa av fetma.
- 13 Betesmarkerna i öknen drypa,
och höjderna omgjorda sig med fröjd.
- 14 Ängarna hölja sig i hjordar,
och dalarna betäckas med säd;
man höjer jubelrop och sjunger.

**Femtonde söndagen efter Trefaldighet/
1 Kon. 17: 1-16.**

Profeten Elia och hungersnöden.

Och tisbiten Elia, en man som förut
hade uppehållit sig i Gilead, sade till
Ahab: »Så sant HERREN, Israels Gud,
lever, han vilkens tjänare jag är, under
dessa år skall varken dagg eller regn
falla, med mindre jag säger det.»

- 2 Och HERRENS ord kom till honom;
han sade:
- 3 »Gå bort härifrån och begiv dig österut,
och göm dig vid bäcken Kerit, som
österifrån rinner ut i Jordan.
- 4 Din dryck skall du få ur bäcken, och

korparna har jag bjudit att där förse dig
med föda.»

- 5 Då gick han bort och gjorde såsom
HERREN hade befallt; han gick bort
och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som
österifrån rinner ut i Jordan.
- 6 Och korparna förde till honom bröd och
kött om morgonen, och bröd och kött
om aftonen, och sin dryck fick han ur
bäcken.
- 7 Men efter någon tid torkade bäcken ut,
därför att det icke regnade i landet.
- 8 Då kom HERRENS ord till honom;
han sade:
- 9 »Stå upp och gå till Sarefat, som hör till
Sidon, och uppehåll dig där. Se, jag har
där bjudit en änka att förse dig med
föda.»
- 10 Han stod upp och gick till Sarefat. Och
när han kom till stadsporten, fick han
där se en änka som samlade ved. Då
ropade han till henne och sade: »Hämta
litet vatten åt mig i kärlet, så att jag får
dricka.»
- 11 När hon nu gick för att hämta det,
ropade han efter henne och sade: »Tag
ock med dig ett stycke bröd åt mig.»
- 12 Men hon svarade: »Så sant HERREN,
din Gud, lever, jag äger icke en kaka
bröd, utan allenast en handfull mjöl i
krukan och litet olja i kruset. Och se,
här har jag samlat ihop ett par ved-
pinnar, och jag går nu hem och till-
reder det åt mig och min son, för att
vi må äta det och sedan dö.»
- 13 Då sade Elia till henne: »Frukta icke;
gå och gör såsom du har sagt. Men red
först till en liten kaka därav åt mig,
och bär ut den till mig; red sedan till
åt dig och din son.
- 14 Ty så säger HERREN, Israels Gud:
Mjölet i krukan skall icke taga slut, och
oljan i kruset skall icke tryta, intill den
dag då HERREN låter det regna på
jorden.»
- 15 Då gick hon åstad och gjorde såsom

Elia hade sagt. Och hon hade sedan att äta, hon själv och han och hennes husfolk, en lång tid.

- 16 Mjölet i krukan tog icke slut, och oljan i kruset tröt icke, i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom Elia.

**Sextonde söndagen efter Trefaldighet/
Job 19: 21–27.**

Jag vet att min förlossare lever.

Haven misskund, haven misskund med mig, I mina vänner,
då nu Guds hand så har hemsökt mig.

- 22 Varför skolen I förfölja mig, I såsom Gud,
och aldrig bliva mätta av mitt kött?
- 23 Ack att mina ord skreves upp,
ack att de bleve upptecknade i en bok,
- 24 ja, bleve med ett stift av järn och med bly
för evig tid inpräglade i klippan!
- 25 Dock, jag vet att min förlossare lever,
och att han till slut skall stå fram över stoftet.
- 26 Och sedan denna min sargade hud är borta,
skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud.
- 27 Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp,
för mina ögon skall jag se honom,
ej såsom en främling;
därefter trånar jag i mitt innersta.

**Sjuttonde söndagen efter Trefaldighet/
Am. 5: 21–24.**

Må rätten flöda fram såsom vatten.

Jag hatar edra fester, jag är led vid dem,
och jag finner intet behag i edra högtidsförsamlingar.

- 22 Ty om I än offren åt mig brännoffer,
jämte edra spisoffer,
så har jag dock ingen lust till dem,

ej heller gitter jag se edra tackoffer av gödda kalvar.

- 23 Hav bort ifrån mig dina sångers buller;
jag gitter icke höra ditt psaltarspel.
- 24 Men må rätten flöda fram såsom vatten,
och rättfärdigheten lik en bäck som aldrig sinar.

**Adertonde söndagen efter Trefaldighet/
5 Mos. 30: 11–20.**

Budet som Herren giver.

Ty det bud som jag i dag giver dig är dig icke för svårt och är icke långt borta.

- 12 Det är icke i himmelen, så att du skulle behöva säga: »Vem vill för oss fara upp till himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kunna göra därefter?»
- 13 Det är icke heller på andra sidan havet, så att du skulle behöva säga: »Vem vill för oss fara över till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kunna göra därefter?»
- 14 Nej, ordet är dig mycket nära, i din mun och i ditt hjärta, så att du kan göra därefter.
- 15 Se, jag förelägger dig i dag livet och vad gott är, döden och vad ont är,
- 16 då jag nu i dag bjuder dig att älska HERREN, din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och rätter, för att du må leva och föröka dig, och för att HERREN, din Gud, må välsigna dig i det land dit du nu kommer, för att taga det i besittning.

- 17 Men om ditt hjärta vänder sig bort och du icke vill höra, om du låter förföra dig, så att du tillbeder andra gudar och tjänar dem,
- 18 så förkunnar jag eder i dag att I förvisso skolen förgås. I skolen då icke länge leva i det land dit du nu drager över Jordan, för att komma och taga det i besittning.

- 19 Jag tager i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse. Så må du då välja livet, för att du och dina efterkommande mån leva,
- 20 i det att du älskar HERREN, din Gud, och hör hans röst och håller dig till honom; ty detta betyder för dig liv och lång levnad, så att du får bo i det land som HERREN med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dem.

**Nittonde söndagen efter Trefaldighet/
1 Mos. 15: 1-6.**

Abraham trodde på Guds löften.

- En tid härefter kom HERRENS ord i en syn till Abram; han sade: »Frukta icke, Abram, jag är din sköld; din lön skall bliva mycket stor.»
- 2 Men Abram sade: »Herre, HERRE, vad vill du då giva mig? Jag går ju barnlös bort, och arvinge till mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser.»
- 3 Och Abram sade ytterligare: »Mig har du icke givit någon livsfrukt; en av mitt husfolk skall bliva min arvinge.»
- 4 Men se, HERRENS ord kom till honom; han sade: »Nej, denne skall icke bliva din arvinge, utan en som utgår från ditt eget liv skall bliva din arvinge.»
- 5 Och han förde honom ut och sade: »Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem.» Och han sade till honom: »Så skall din säd bliva.»
- 6 Och han trodde på HERREN; och han räknade honom det till rättfärdighet.

**Tjugonde söndagen efter Trefaldighet/
Jes. 5: 1-7.**

Herrens vingård.

Jag vill sjunga om min vän,
min väns sång om hans vingård.

- Min vän hade en vingård på en bördig bergskulle.
- 2 Och han hackade upp den och rensade den från stenar och planterade där ädla vinträd;
han byggde ett vaktorn därinne, han högg ock ut ett presskar däri.
Så väntade han att den skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor.
- 3 Och nu, I Jerusalems invånare och I Juda män,
fällén nu eder dom mellan mig och min vingård.
- 4 Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?
- 5 Så vill jag nu kungöra för eder vad jag skall göra med min vingård:
Jag skall taga bort dess hägnad, och den skall givas till skövling;
jag skall bryta ned dess mur, och den skall bliva nedtrampad.
- 6 Jag skall i grund fördärva den, ingen skall skära den eller gräva däri.
Den skall fyllas med tistel och törne;
och molnen skall jag förbjuda att sända ned regn på den.
- 7 Ty HERREN Sebaots vingård, det är Israels hus;
och Juda folk är hans älsklingsplantering. Men när han väntade laglydnad, då fann han lagbrott,
och när han väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet.

**Tjugoförsta söndagen efter Trefaldighet/
Jer. 38: 14-20.**

Jeremia inför konung Sidkia.

Därefter sände konung Sidkia åstad och lät hämta profeten Jeremia till sig vid tredje ingången till HERRENS hus. Och konungen sade till Jeremia: »Jag vill fråga dig något; dölj intet för mig.»

- 15 Jeremia sade till Sidkia: »Om jag säger dig något, så kommer du förvisso att

låta döda mig; och om jag giver dig ett råd, så hör du icke på mig.»

- 16 Då gav konung Sidkia Jeremia sin ed, hemligen, och sade: »Så sant HERREN lever, han som har givit oss detta vårt liv: jag skall icke låta döda dig, ej heller skall jag lämna dig i händerna på dessa män som stå efter ditt liv.»
- 17 Då sade Jeremia till Sidkia: »Så säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du giver dig åt den babyloniske konungens furstar, så skall du få leva, och denna stad skall då icke bliva uppbränd i eld, utan du och ditt hus skolen få leva.
- 18 Men om du icke giver dig åt den baby-loniske konungens furstar, då skall den-na stad bliva given i kaldéernas hand, och de skola bränna upp den i eld, och du själv skall icke undkomma deras hand.»
- 19 Konung Sidkia svarade Jeremia: »Jag rådes för de judar som hava gått över till kaldéerna; kanhända skall man läm-na mig i deras händer, och de skola då hantera mig skändligt.»
- 20 Jeremia sade: »Man skall icke göra det. Hör blott HERRENS röst i vad jag säger dig, så skall det gå dig väl, och du skall få leva.

Tjugoandra söndagen efter Trefaldighet/ 1 Mos. 33: 1–16.

Jakobs möte med Esau.

Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna.

- 2 Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes barn därefter, och Rakel med Josef sist.
- 3 Och själv gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder.
- 4 Men Esau skyndade emot honom och

tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste honom; och de gråto.

- 5 Och när han lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och barnen, sade han: »Vilka äro dessa som du har med dig?» Han svarade: »Det är barnen som Gud har beskärt din tjänare.»
- 6 Och tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig.
- 7 Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig.
- 8 Sedan frågade han: »Vad ville du med hela den skara som jag mötte?» Han svarade: »Jag ville finna nåd för min herres ögon.»
- 9 Men Esau sade: »Jag har nog; behåll du vad du har, min broder.»
- 10 Jakob svarade: »Ack nej; om jag har funnit nåd för dina ögon, så tag emot skänkerna av mig, eftersom jag har fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett gudaväsens ansikte, då du nu så gung-tigt har tagit emot mig.
- 11 Tag hälsningsskänkerna som jag har skickat emot dig; ty Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp.» Och han bad honom så enträget, att han tog emot dem.
- 12 Och Esau sade: »Låt oss bryta upp och draga vidare; jag vill gå framför dig.»
- 13 Men han svarade honom: »Min herre ser själv att barnen äro späda, och att jag har med mig får och kor som giva di; driver man dessa för starkt en enda dag, så dör hela hjorden.
- 14 Må därför min herre draga åstad före sin tjänare, så vill jag komma efter i sakta mak, i den mån boskapen, som drives framför mig, och barnen orka följa med, till dess jag kommer till min herre i Seir.»
- 15 Då sade Esau: »Så vill jag åtminstone lämna kvar hos dig en del av mitt folk.» Men han svarade: »Varför så? Må jag allenast finna nåd för min herres ögon.»

16 Så vände Esau om, samma dag, och tog vägen till Seir.

Tjugotredje söndagen efter Trefaldighet/

1 Sam. 12: 1–15.

Samuel avlägger räkenskap för sin förvaltning.

Och Samuel sade till hela Israel: »Se, jag har lyssnat till edra ord och gjort allt vad I haven begärt av mig; jag har satt en konung över eder.

2 Nu är det eder konung som skall vara eder ledare, nu då jag är gammal och grå; I haven ju redan mina söner ibland eder. Hittills är det jag som har varit eder ledare, från min ungdom ända till denna dag.

3 Se här står jag, vittnen nu mot mig inför HERREN och inför hans smorde. Har jag tagit någons oxe, eller har jag tagit någons åsna? Har jag förtryckt någon eller övat våld mot någon? Har jag tagit mutor av någon, för att jag skulle se genom fingrarna med honom? Jag vill då giva eder ersättning därför.»

4 De svarade: »Du har icke förtryckt oss, du har icke övat våld mot oss; och från ingen människa har du tagit något.»

5 Då sade han till dem: »HERREN vare vittne mot eder, och hans smorde vare ock vittne denna dag, att I icke haven funnit något i min hand.» De svarade: »Ja, vare det så.»

6 Samuel sade till folket: »Ja, HERREN vare vittne, han som lät Mose och Aron uppstå och förde edra fäder upp ur Egyptens land.

7 Så träden nu fram, för att jag må gå till rätta med eder inför HERREN angående allt gott som HERREN i sin rättfärdighet har gjort mot eder och mot edra fäder.

8 När Jakob hade kommit till Egypten, ropade edra fäder till HERREN, och HERREN sände Mose och Aron, som

förde edra fäder ut ur Egypten och lät dem bosätta sig här i landet.

9 Men när de glömde HERREN, sin Gud, sålde han dem i Siseras hand, härhövitsmannens i Hasor, och i filistéernas hand och i Moabs konungs hand, och dessa stridde mot dem.

10 Men de ropade till HERREN och sade: 'Vi hava syndat, ty vi hava övergivit HERREN och tjänat Baalerna och Ashtarerna; men rädda oss nu från våra fienders hand, så vilja vi tjäna dig.'

11 Då sände HERREN Jerubbaal och Bedan och Jefta och Samuel och räddade eder från edra fienders hand runt omkring, så att I fingen bo i trygghet.

12 Men när I sågen att Nahas, Ammons barns konung, kom emot eder, saden I till mig: 'Nej, en konung måste regera över oss', fastän det är HERREN, eder Gud, som är eder konung.

13 Och se, här är nu den konung I haven utvalt, den som I haven begärt; se, HERREN har satt en konung över eder.

14 Allenast mån I nu frukta HERREN och tjäna honom och höra hans röst och icke vara gensträviga mot HERRENS befallning. Ja, både I och den konung som regerar över eder mån följa HERREN, eder Gud.

15 Men om I icke hören HERRENS röst, utan ären gensträviga mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand drabba eder likasom edra fäder.

**Tjugofjärde söndagen efter Trefaldighet/
Dan. 12: 1–4.**

Uppståndelsen.

»På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten som står såsom försvarare för dina landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits, allt ifrån den dag då människor blevo till och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk

alla de varda frälsta, som finnas skriva i boken.

2 Och många av dem som sova i mullen skola uppvakna, somliga till evigt liv, och somliga till smälek och evig blygd.

3 De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.

4 Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid; många komma att rannsaka den, och insikten skall så växa till.»

**Tjugofemte söndagen efter Trefaldighet/
Jes. 30: 8-15.**

Genom stillhet och förtröstan varden I starka.

Så gå nu in och skriv detta på en tavla, som må förvaras bland dem, och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande dagar, alltid och evinnerligen.

9 Ty det är ett gensträvt folk, trolösa barn, barn som icke vilja höra HERRENS lag,

10 utan säga till siarna: »Upphören med edra syner», och till profeterna: »Profeteren icke för oss vad sant är; talen till oss sådant som är oss välbehagligt, profeteren bedrägliga ting;

11 viken av ifrån vägen, gå ått sidan från stigen, skaffen bort ur vår åsyn Israels Helige.»

12 Därför säger Israels Helige så: »Efter-som I förakten detta ord och förtrösten på våld och vrånghet och stödjén eder på sådant,

13 därför skall denna missgärning bliva för eder såsom ett fallfärdigt stycke på en hög mur, vilket mer och mer giver sig ut, till dess att muren plötsligt och med hast störtar ned och krossas;

14 den krossas, såsom när man våldsamt slår en lerkruka i bitar, så våldsamt att

man bland bitarna icke kan finna en skärva stor nog att därmed taga eld från eldstaden eller ösa upp vatten ur dammen.»

15 Ty så säger Herren, HERREN, Israels Helige: »Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta; genom stillhet och förtröstan varden I starka.»

**Söndagen före Domssöndagen/
Jes. 21: 1-10.**

Väktarens syn.

Likasom en storm som far fram i Sydlandet kommer det från öknen, från det fruktansvärda landet.

2 En gruvlig syn har blivit mig kungjord: »Härjare härja, rövare röva. Drag upp, du Elam! Träng på, du Mediens folk! På all suckan vill jag göra slut.»

3 Fördenskull darra nu mina länder, ångest griper mig, lik en barnaföderskas ångest; förvirring kommer över mig, så att jag icke kan höra, förskräckelse fattar mig, så att jag icke kan se.

4 Mitt hjärta är utom sig, jag kväljes av förfäran; skymningen, som jag längtade efter, vållar mig nu skräck.

5 Man dukar bord, man breder ut täcken, man äter och dricker. Nej, stå upp, I furstar; smörjen edra sköldar!

6 Ty så har Herren sagt till mig: »Gå och ställ ut en väktare; vad han får se, det må han förkunna.

7 Och om han ser ett tåg, ryttare par efter par, ett tåg av åsnor, ett tåg av kameler, då må han giva akt, noga giva akt.»

8 Och denne ropade, såsom ett lejon ryter: »Herre, här står jag på vakt beständigt,

dagen igenom,
och jag förbliver här på min post,
natt efter natt.

- 9 Och se, nu kommer här ett tåg av män,
ryttare par efter par!»
Och åter talade han och sade:
»Fallet, fallet är Babel!
Alla dess gudabeläten äro nedbrutna till
jorden.»
- 10 O du mitt krossade, mitt söndertröskade
folk,
vad jag har hört av HERREN Sebaot,
Israels Gud, det har jag förkunnat för
eder.

Domssöndagen/ Hes. 18: 25–32.

Den gudomliga vedergällningen.

- Men nu sägen I: »Herrens väg är icke
alltid densamma.» Hören då, I av Israels
hus: Skulle verkligen min väg icke alltid
vara densamma? Är det icke fastmer
eder väg som icke alltid är densamma?
- 26 Om den rättfärdige vänder om från sin
rättfärdighet och gör vad orätt är, så
måste han dö till straff därför; genom
det orätta som han gör måste han dö.
- 27 Men om den ogudaktige vänder om från
den ogudaktighet som han har övat, och
i stället övar rätt och rättfärdighet, då
får han behålla sin själ vid liv.
- 28 Ja, eftersom han kom till insikt och
vände om från alla de överträdelser han
hade begått, skall han förvisso leva och
icke dö.
- 29 Och ändå säga de av Israels hus: »Her-
rens väg är icke alltid densamma!» Skul-
le verkligen mina vägar icke alltid vara
densamma, I av Israels hus? Är det icke
fastmer eder väg som icke alltid är
densamma?
- 30 Alltså: jag skall döma var och en av
eder efter hans vägar, I av Israels hus,
säger Herren, HERREN. Vänden om,
ja, vänden eder bort ifrån alla edra
överträdelser, för att eder missgärning
icke må bliva eder till en stötesten.

- 31 Kasten bort ifrån eder alla de över-
trädelser som I haven begått, och skaffen
eder ett nytt hjärta och en ny ande;
ty icke viljen I väl dö, I av Israels hus?
- 32 Jag har ju ingen lust till någons död,
säger Herren, HERREN. Omvänden
eder därför, så fån I leva.

Jungfru Marie Kyrkogångsdag eller Kyn- delsmässodagen/ Psalt. 48: 10–15.

Herrens lov i hans tempel.

- Vi tänka, o Gud, på din nåd, när vi
stå i ditt tempel.
- 11 Såsom ditt namn, o Gud,
så når ock ditt lov intill jordens ändar;
din högra hand är full av rättfärdighet.
- 12 Sions berg glädje sig,
Juda döttrar fröjde sig, för dina domars
skull.
- 13 Gån omkring Sion
och vandren runt därom, räknen dess
torn;
- 14 given akt på dess murar, skriden genom
dess palatser,
så att I kunnen förtälja därom för ett
kommande släkte.
- 15 Ty sådan är Gud, vår Gud, alltid och
evinnerligen;
intill döden skall han ledsaga oss.

Jungfru Marie Bebådelsedag/

1 Sam. 2: 1–10.

Hannas lovsång.

- Och Hanna bad och sade:
»Mitt hjärta fröjdar sig i HERREN;
mitt horn är upphöjt genom HERREN.
Min mur är vitt upplåten mot mina
fiender;
ty jag gläder mig över din frälsning.
- 2 Ingen är helig såsom HERREN,
ty ingen finnes förutom dig;
ingen klippa är såsom vår Gud.
- 3 Fören icke beständigt så mycket
högmodigt tal;
vad fräckt är gånge icke ut ur eder mun.

Ty HERREN är en Gud som vet allt,
och hos honom vägas gärningarna.

- 4 Hjältarnas bågar äro sönderbrutna,
men de stapplande omgjorda sig med
kraft.
- 5 De som voro mätta måste taga lega för
bröd,
men de som ledo hunger hungra icke
mer.
Ja, den ofruktsamma föder sju barn,
men den moder som fick många barn
vissnar bort.
- 6 HERREN dödar och gör levande,
han för ned i dödsriket och upp
därifrån.
- 7 HERREN gör fattig, han gör ock rik;
han ödmjucar, men han upphöjer ock.
- 8 Han upprättar den ringe ur stoftet,
ur dyn lyfter han den fattige upp,
ty han vill låta dem sitta bredvid furstar,
och en härlig tron giver han dem till
arvedel.
Ty jordens grundfästen äro HERRENS,
och jordkretsen har han ställt på dem.
- 9 Sina frommas fötter bevarar han,
men de ogudaktiga förgöras i mörkret,
ty ingen förmår något genom egen kraft.
- 10 De som strida mot HERREN bliva
krossade,
ovan dem dundrar han i himmelen;
ja, HERREN dömer jordens ändar.
Men han giver makt åt sin konung,
han upphöjer sin smordes horn.»

**Den helige Johannes Döparens dag
eller Midsommardagen/ Psalt. 104: 24–33.**

Skaparen och livgivaren.

Huru mångfaldiga äro icke dina verk,
o HERRE!

Med vishet har du gjort dem alla.
Jorden är full av vad du har skapat.

- 25 Se ock havet, det stora och vida:
ett tallöst vimmel rör sig däri,
djur både stora och små.
- 26 Där gå skeppen sin väg fram,

Leviatan, som du har skapat att leka
däri.

- 27 Alla vänta de efter dig,
att du skall giva dem deras mat
i rätt tid.
- 28 Du giver dem, då samla de in;
du upplåter din hand, då varda de
mättade med goda håvor.
- 29 Du fördöljer ditt ansikte, då
förskräckas de;
du tager bort deras ande, då förgås de
och vända åter till sitt stoft igen.
- 30 Du sänder ut din ande, då varda de
skapade,
och du förnyar jordens anlete.
- 31 HERRENS ära förblive evinnerligen;
må HERREN glädja sig över sina verk,
- 32 han som skådar på jorden, och hon
bävar,
han som rör vid bergen, och de ryka.
- 33 Jag vill sjunga till HERRENS ära, så
länge jag lever;
jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag
är till.

Den helige Mikaels dag/ Psalt. 103: 11–22.

Barmhärtig och nådig är Herren.

- Ty så hög som himmelen är över jorden,
så väldig är hans nåd över dem som
frukta honom.
- 12 Så långt som öster är från väster
låter han våra överträdelser vara
från oss.
- 13 Såsom en fader förbarmar sig över
barnen,
så förbarmar sig HERREN över dem
som frukta honom.
- 14 Ty han vet vad för ett verk vi äro,
han tänker därpå att vi äro stoft.
- 15 En människas dagar äro såsom gräset,
hon blomstrar såsom ett blomster på
marken.
- 16 När vinden går däröver, då är det
icke mer,
och dess plats vet icke mer därav.

- 17 Men HERRENS nåd varar från evighet
till evighet
över dem som frukta honom,
och hans rättfärdighet intill barnbarn,
- 18 när man håller hans förbund
och tänker på hans befallningar
och gör efter dem.
- 19 HERREN har ställt sin tron i himmelen,
och hans konungavälde omfattar allt.
- 20 Loven HERREN, I hans änglar,
I starke hjältar, som utträtten hans
befallning,
så snart I hören ljudet av hans
befallning.
- 21 Loven HERREN, I alla hans härskaror,
I hans tjänare, som utträtten hans vilja.
- 22 Loven HERREN, I alla hans verk,
varhelst hans herradöme är.
Min själ, lova HERREN.

Alla Helgons dag/ Jes. 65: 17–19.

Herren gör allting nytt.

Ty se, jag vill skapa nya himlar och
en ny jord:
och man skall ej mer komma ihåg det
förgångna eller tänka därpå.

- 18 Nej, I skolen fröjdas och jubla till evig
tid över det som jag skapar;
ty se, jag vill skapa Jerusalem till jubel
och dess folk till fröjd.
- 19 Och jag skall jubla över Jerusalem och
fröjda mig över mitt folk, och där skall
icke mer höras gråt eller klagorop.

Principiella synpunkter

För utredningen ha inga särskilda direktiv meddelats utöver hänvisningen till kyrkomötets underdåniga skrivelse nr 13 av den 27 september 1957. I denna talas om en textserie ur Gamla testamentet omfattande kyrkoårets olika tider och söndagar, »att med i utskottets motivering angivna inskränkningar tjäna som alternativa predikotexter». Inskränkningarna avse två punkter. Enligt beredningsutskottets betänkande nr 1 skulle den gammaltestamentliga textserien användas som alternativ till andra och tredje årgången av nu gällande högmässotexter, vilket innebär, att utbyte ej skulle få ske de år, då de gamla evangelierna är predikotexter. Den andra inskränkningen gäller de stora högtidsdagarna, på vilka utbyte av evangeliebokens nuvarande texter ej skulle medges. Den nu framlagda årgången innehåller i enlighet med dessa riktlinjer högmässotexter ur Gamla testamentet för kyrkoårets alla sön- och helgdagar med undantag av Juldagen, Långfredagen, Påsk- och Pingstdagen.

Två huvudsynpunkter ha varit vägledande för kommitténs arbete. Den ena har varit att så vitt möjligt låta Gamla testamentets budskap komma till tals i hela dess rike- dom. De båda största textgrupperna i förslaget, de profetiska och de historiska perikoperna (resp. 28 och 20), utgör tillsammans nästan $\frac{3}{4}$ av hela antalet texter. Av de övriga texterna ha 13 tagits ur Psaltaren, 2 ur Job och 2 ur Ordspråksboken.

Att profettexterna bör ha en stark ställning i en gammaltestamentlig periskopserie, torde kunna anses tämligen självklart. Däremot kan den relativt rika förekomsten av historiska texter tarva en särskild motive- ring. Gamla testamentet är framför allt boken om Guds gärningar. De historiska böckerna framställer Guds handlande och hans vilja i konkreta situationer. De berättar om, hur Gud uppenbarar sig, hur han straffar och förlåter, tuktar och leder sitt folk. Berättelserna framställer i åskådliga modell- fall egendomsfolkets liv i lydnad och upp- roriskhet, i upprättelse och förnedring. Här- till kommer ytterligare, att de gammaltesta- mentliga berättelserna på ett egendomligt sätt är oavslutade, öppna mot ett futurum, en fortsättning och en uppfyllelse. Det är denna egenhet hos de gammaltestament- liga berättelserna som framför allt moti- verar, att de få ett stort utrymme i den kristna förkunnelsen.

Även beträffande den homiletiska an- vändningen av Psaltaren bör några ord sä- gas. Psaltaren innehåller böner och lov- sånger, klagan och tack med adress till Gud. Men i vad mån är det här fråga om ord från Gud till människorna och till för- samlingen? Den formhistoriska undersök- ningen av Psaltaren har på en viktig punkt korrigerat den äldre uppfattningen av psal- mernas litterära och bibelteologiska karak- tär. Psalmerna är inga personliga, privata hjärteutgjutelser. De ha haft sin plats i den

gemensamma gudstjänsten. Psalmisten som i ett konkret nödläge har erfarit Guds hjälp och därefter tackar Gud i templet, vet sig ha fått ett uppdrag, vara kallad att vittna om sina erfarenheter. Därför är psalmerna till sin karaktär förkunnelse till församlingen.

En annan synpunkt som kommittén tillmätt en avgörande betydelse är, att den nya perikopserien bör präglas av de tempore-principen. Kyrkoåret med dess från fornkyrkan övertagna evangelier och epistlar som det starkast traditionsförankrade elementet måste enligt kommitténs mening vara vägledande vid utformningen av den gammaltestamentliga textserien. Texterna bör väljas så, att de spegla kyrkoårets skiftningar och i varje enskilt fall ge uttryck för ett sammanhang med dagens proprium, eller rättare låter sig inordnas som en del av detta.

Detta bejakande av kyrkoårsprincipen innebär givetvis inte, att den sakliga utläggningen av texterna utifrån dessas egna exegetiska förutsättningar skulle sättas ifråga eller underordnas en för texterna själva främmande scopus. Men predikan är inte ett isolerat moment i gudstjänsten utan sammanhang med dagens proprium sådant detta kommer till uttryck i texter, böner och psalmer. Det är naturligt, att predikan över perikopen om Jesu intåg i Jerusalem blir annorlunda, om den hålles 1. söndagen i advent eller på Palmsöndagen. Textens centrala innebörd är densamma, men för förkunnelsen kan det inte vara likgiltigt, om församlingen befinner sig vid ingången till adventstiden eller vid början av stilla veckan.

Kommittén har funnit det angeläget att taga del av och så vitt möjligt tillgodogöra sig erfarenheter från grannländer som i sina evangelieböcker ha gett plats för gammaltestamentliga texter. Av särskilt intresse är den perikopordning som efter ett mångårigt förberedelsearbete antogs av Tysklands evangeliska kyrkor 1957. Denna »Ordnung der Predigttexte» (OPT) innehåller sex fullständiga årgångar predikotexter för söndagens huvudgudstjänst. De båda första ut-

göras av de gamla, från fornkyrkan övertagna evangelierna och epistlarna, vilka i stort sett sammanfalla med altartexterna i vår evangeliebok. I de fyra följande, nytillkomna årgångarna är 1/4 av texterna hämtade ur Gamla testamentet. Utöver denna grundstomme med dess sex årgångar innehåller OPT ett antal alternativa s. k. marginaltexter, som predikanten i förekommande fall kan välja i stället för den »ordinarie» texten. Det rika textmaterialet i OPT har noga studerats av kommittén och valet av texter i det nu framlagda förslaget ansluter sig i cirka 25 fall helt eller delvis till OPT.

Den finska kyrkans evangeliebok har liksom den svenska tre årgångar predikotexter. Varje sön- och helgdag har utöver de nytestamentliga texterna försetts med en text ur Psaltaren och dessutom med två andra, alternativa predikotexter ur Gamla testamentet. Den finska perikopordningen äger, vad de gammaltestamentliga texterna beträffar, en tämligen stark släktskap med OPT, vilket sammanhänger med att den finska kyrkohandbokskommittén tog del av förarbetena till den då ännu icke färdiga OPT och i åtskilliga fall anslöt sig till dess val av texter. Av de gammaltestamentliga texter som det här framlagda förslaget har gemensamt med OPT, återfinnas flera jämväl i den finska evangelieboken.

Specialmotiveringar

För adventstiden finns i Gamla testamentet en rikedom av lämpliga texter. Några av de teologiskt mest centrala finns redan medtagna i den svenska evangelieboken, bl. a. fyra perikoper ur Jesajaboken. Särskilt de båda aftonsångstexterna på 4. i adv. hade väl lämpat sig som högmässotexter. De nu föreslagna texterna handlar med något skiftande teologisk accentuering om den snart inbrytande messianska tiden.

Första söndagen i Advent

Ps. 118,19–29 /Välsignad vare han som kommer/ är en lovsång från den högtidsfirande menigheten vid inträdet genom tempelportarna och rymmer både Hosianna (v. 25) och Välsignad vare han som kommer.

Andra söndagen i Advent

Mal. 4,1–2 /Herrens dag/ talar liksom den följande texten om Herrens dag och hans ankomst till dom och frälsning.

Tredje söndagen i Advent

Jes. 35,1–10 /Öknen och hedmarken skola glädja sig/.

Fjärde söndagen i Advent

Jes. 64,1–8 /O att du låte himmelen räma/. Bönen om Herrens snara ankomst leder över till syndabekännelse. Möjligt vore att sluta med v. 5 a, men det är önskvärt att adventsbudskapets botmotiv finns med i texten.

Annandag Jul

Jer. 20,7–13 /Profetens vedermöda och tröst/. Det ligger nära till hands att på martyrernas dag välja en text ur Jeremia, den lidande profeten. OPT har här Jer. 1,17–19, som emellertid snarare handlar om profetens kallelse än om profetkallets svårigheter och anfäktelser. Om dessa senare talar framför allt Jeremias konfessioner, till vilka den här föreslagna texten hör.

Söndagen efter Jul

Vid sidan av det gamla ev. på Sönd. e. Jul om barnet Jesus och de gamla i templet finns i vår evangeliebok perikopen för Menlösa barns dag (3. årg.). Utifrån denna sammanställning av Juldagens och Stefanusdagens motiv har föreslagits berättelsen om Moses födelse och räddning, 2. Mos. 2,1–10.

Nyårsdagen

Jos. 1,1–9 /Var frimodig och oförfärad/. Texten är en uppmaning till tro och frimodighet inför det nya skede som begynner med övergången över Jordan.

Söndagen efter Nyår

Hes. 36,22–28 /Ett nytt hjärta och en ny ande/. Texten påminner om Jer. 31,31–34 (Palmsönd. 3. årg. aft.). Nämnandet av vattnet och Anden gör texten lämplig på dopets söndag.

Trettondedag Jul

Ps. 72,1–14 /Hyllningen åt Guds folks konung/. Gemensamt för epifaniatidens söndagar är att texterna berättar om olika händelser som uppenbara Kristi fördolda härlighet. Trettondedagens gamla ev. om de vise männens tillbedjan visar på Jesus som hela världens ljus och ger denna dag dess karaktär av missionsdag. Ps. 72 handlar om den utkorade konungen som skall härskas från hav till hav och förlösa de fattiga och förtryckta.

Första söndagen efter Trettondedagen

1 Kon. 8,22–30 /Salomos bön vid templets invigning/. Alla ev.-texterna handlar om Jesus i templet. Den föreslagna texten är en del av Salomos tempelinvigningsbön och talar om helgedomen som platsen för bön och åkallan, syndabekännelse och lovprisning.

Andra söndagen efter Trettondedagen

Ps. 127,1–2 /Utan Herren är arbetet fåfängt/. Det gamla evangeliet om bröllopet i Kana har gett denna dag dess karaktär av hemmets söndag. Detta motiv är synnerligen sparsamt företrätt i GT.

Tredje söndagen efter Trettondedagen

2 Kon 5,1–15a /Naaman botas genom Elisa/. Jesu makt och härlighet uppenbarar sig i hans gärningar: botandet av den spetsiska, hövitsmannens tjänare, Petri svärmöder. I samband därmed talar texterna om tron som livets grund och bärande kraft. Även berättelsen om, hur Naaman botas genom Elisa är på samma gång en uppenbarelse av Guds makt och ett trons lydnadsprov.

Fjärde söndagen efter Trettondedagen

Ps. 93 /Guds rikes fasthet/. Om Jesu makt att hjälpa i nöd och fara och om tron på honom handlar också denna söndags texter.

Ps. 93 lovprisar i hymnens form Guds härlighet och hans suveräna makt över tillvarens alla dunkla och hotande krafter.

Femte söndagen efter Trettondedagen

Rut 1 /Rut kommer till Betlehem/. Texterna på denna söndag avslöjar en ny sida av den gudomliga uppenbarelsens väsen. Den goda säden växer tillsammans med ogräset. Guds härlighet är inte alltid uppenbar för mänskliga ögon. Den är ofta förborgad. Anonymiteten och fördoldheten hos Guds utvalda redskap präglar alltigenom berättelsen om Rut, den fattiga moabitiskan, som Gud ledde till Betlehem och lät bli stammoder åt sin Smorde.

Septuagesima

Jer. 9,23–24 /Den som vill berömma sig, han berömma sig av Herren/. Denna och de två följande söndagarna bildar övergången från epifaniatiden till fastan. Inför Gud står alla som ringa tjänare, utan anspråk på förtjänst. Jer. 9,23–24 varnar för självförgudning och självöverskattning. Endast den som orienterar sitt liv utifrån Gud och med Gud som centrum, äger den sanna visheten, styrkan och rikedom.

Sexagesima

Jer. 15,16–21 /Guds ords tjänare/. Texterna handlar om Gudsordet. Jesus är sanningens man, som sår ut Ordet och sänder ut sina lärjungar med uppdraget att göra detsamma. Bland människorna tages Ordet emot på olika sätt. Motstånd väntar dem som bär fram det. Jeremiatexten talar om profetens vånda och glädje i Ordets tjänst och Guds löfte om hjälp och frälsning.

Fastlagssöndagen

2 Mos. 33,12–23 /Mose begär att få se Herrens härlighet/. Vandringen till Jerusalem har börjat. Dunklet tättnar över liandesvägen. Texterna berättar om olika händelser som inträffade under Jesu sista

vandring. Den föreslagna texten handlar om Mose och Israel inför upprottet till vandringen genom öknen. Hela kapitlet behärskas av frågan om ledsagaren. Mose begär att få se Herrens härlighet men får ett avböjande svar; jfr episteltexten: nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel.

Första söndagen i Fastan

1 Mos. 3,1–19 /Syndafallet/. Frestelsen och kampen mot frestelsen är det gemensamma temat för alla texterna. Ev. i Matt. 4 om hur Jesus besegrar frestelsen har som dunkel bakgrund den gammaltestamentliga berättelsen om nederlaget i frestelsen och dess följder.

Andra söndagen i Fastan

Job. 42,1–6 /Icke blott hörsägnar/. Olika motiv ligger sida vid sida i dagens texter. I ev. om den kananeiska kvinnan, Matt. 15, driver Jesus ut en ond ande, men berättelsen handlar framför allt om trons kamp och seger.

I sin bekännelse till Guds makt och vishet har Job efter alla tvivel och anfäktelser återfunnit sin gudstro.

Tredje söndagen i Fastan

Sak. 3,1–5 /Översteprästen Josua anklagas och frias/. Även i denna dags texter berättas det om, hur Jesus driver ut onda andar och därmed frälsar människorna från ondskans makter. I Sakarjas nattvision är scenen en himmelsk domstolsförhandling. Den av Satan anklagade översteprästen Josua frikännes av Gud, får lägga av sina orena kläder och iföres högtidsdräkt.

Midfastosöndagen

1 Kon. 19,1–8 /Bröd i öknen/. Alla ev. texterna är hämtade från samma kap., Joh. 6, och utgör en enhet: bispisningsundret och Jesu undervisning om det eviga livets bröd. Berättelsen om hur Herrens ängel bispisar Elia i öknen aktualiserar en för

Gamla testamentet karakteristisk aspekt på Guds frälsningsvilja, som inte vet av någon spiritualiserande förträngning och inte gör halt inför det profant vardagliga och materiella i vår tillvaro.

Femte söndagen i Fastan

2 Mos. 32,15–20, 30–34 /Guldkalven/. Passionssöndagens texter skildrar, hur motståndet mot Jesus har kulminerat. Hans öde är beseglat. Men stenen som byggningsmännen förkastade, har Gud utvalt till en hörnsten, Matt. 21,33–43. Även episteln talar om Kristus som medlaren och försnaren, Hebr. 9,11 ff. Den föreslagna texten berättar, att Mose erbjöd sig att taga på sig folkets synd men att Gud avvisade hans erbjudande.

Palmsöndagen

4 Mos. 21,4–9 /Kopparormen/. Den åskådliga berättelsen skildrar Israels syndiga otålighet under ökenvandringen, straffet och möjligheten till räddning.

Annandag Påsk

Ps. 116 /Den frälstes lovoffer/. Psalmisten har erfarit Guds makt att rädda ur dödens anfäktelser.

Första söndagen efter Påsk

Ps. 16 /Den frommes tillit till Herren/. Söndagarna mellan Påsk och Pingst få sin prägel av glädjen över Kristi uppståndelse. Texterna berätta om nya möten med den Uppståndne. På ett tidigt stadium av utläggningens historia har Ps. 16 satts i samband med påskbudskapet; jfr Apg. 2,25 ff. Psalmen handlar om den frommes glada visshet att Gud är livets Herre.

Andra söndagen efter Påsk

Hes. 34,11–16 /Herren är Israels rätte herde/. På den gode herdens söndag finns ett flertal gammaltestamentliga texter att

välja bland. Här har i anslutning till OPT föreslagits Hes. 34,11–16: Herren skall själv som en herde ta sig an sina får, de förlorade och fördrivna, de sargade och svaga.

Tredje söndagen efter Påsk

Ps. 126 /Herren upprättar Sion/. Texterna talar om bedrövelsen som skall vändas i glädje, om livets ovaraktighet och det oförgångliga arvet. Ps. 126 är en lovprisning över Herrens frälsande välgärningar i det förgångna och en bön om att han måtte fullborda sin frälsning.

Fjärde söndagen efter Påsk

Ps. 143,1–10 /Bön om Andens ledning/. Alla dagens texter med undantag av episteln är Johannestexter. De handla om Andens gåvor: sanningen, kärleken, glädjen. Ps. 143, som är en av kyrkans botpsalmer, beder om Andens upplysning och vägledning.

Bönsöndagen

1 Mos. 18,20–33 /Abrahams förbön för Sodom/. Det gemensamma temat för dagens texter är bödens väsen och villkor. Samtalet mellan Gud och Abraham handlar om straffet över Sodom och de rättfärdigas ställföreträdande funktion. Texten har beröringspunkter med orden i Jes. 53 om Herrens tjänare som åstadkommer räddning för de många.

Kristi himmelsfärdsdag

Ps. 47 /Herren är nu konung/. Ps. 47 betecknades av de gamle som himmelsfärdspsalmen framför andra. I Nya testamentet har särskilt Joh. Uppb. tagit upp psalmens föreställningar för att åskådliggöra Guds och Kristi upphöjdhed och världsherravälde.

Sjätte söndagen efter Påsk

Hes. 37,1–14 /De förtorkade benen få

liv/. Denna söndag talar på ett sätt som i någon mån föregriper Pingsten om Anden som den utlovade Hjälparen. Hesekiels märkliga vision av benen som få liv är en åskådlig förkunnelse om Anden och livgivaren.

Annandag Pingst

Jes. 44,1–8 /Herren skall utgjuta sin Ande/. Texterna handla om Andens verkningar och tillkomsten av en hednakristen församling. I anslutning till OPT föreslås Jes. 44,1–8, Herrens välsignelse över sitt folk – vatten över de törstiga – och bekännelsen till Israels Gud.

Heliga Trefaldighets dag

5 Mos. 6,4–13 /Herren är en/. Texterna handla om den kristna trons fundament och innersta väsen. Den gammaltestamentliga sammanfattningen av Israels tro har fått sin klassiska formulering i den föreslagna texten.

Första söndagen efter Trefaldighet

Jes. 5,8–16 /Dom över ogudaktigheten/. Evangeliet om den rike mannen och Lasarus liksom episteln talar om de jordiska och de himmelska rikedomarna och kräver avgörelse. Samma tema går igen i de övriga texterna. Jes. 5,8–16 innehåller en rad verop över dem som lever i syndigt överflöd och föraktar Guds ord.

Andra söndagen efter Trefaldighet

Jes. 55,1–5 /Kommen och hämta för intet/. Kallelse och avgörelse är temat för denna dags alla texter. Det föreslagna Jesajastället är Gamla testamentets kanske främsta kallelse- och inbjudningstext. Gud själv inbjuder dem som hungra och lider brist till att komma och få för intet.

Tredje söndagen efter Trefaldighet

5 Mos. 7,6–8 /Det som i världen var ringa utvalde Gud/. Det förlorade fåret och den

borttappade penningen, den förlorade sonen, simul iustus et peccator, frälst av nåd – alla dagens texter kretsar kring temat Guds förekommande nåd. Den föreslagna texten är den gammaltestamentliga utkorelsestrons locus classicus.

Fjärde söndagen efter Trefaldighet

1 Mos. 50,15–20 /Gud har tänkt det onda till godo/. Om människors domar och Guds dom handlar dagens texter. I den gammaltestamentliga text som föreslagits vidgas temat till att gälla också den rätta insikten i vad som sker. Där vi endast förmå se ett virrvarr av mänskliga felsteg och förvillelser, håller Gud trådarna i sin hand.

Femte söndagen efter Trefaldighet

2 Mos. 3,1–12 /Herren uppenbarar sig för Mose i den brinnande busken/. Petri och Pauli dag har genom att evangeliet om Natanaels kallelse förlades till denna dag (2. årg.) blivit en apostlarnas söndag i vidaste bemärkelse. Aft. 2. årg. är Gen. 12,1–4, Abrahams kallelse. Bland de gammaltestamentliga profetkallelserna intar berättelsen om Moses kallelse en särställning. Guds helighet och hans barmhärtighet, hans otillgänglighet och närhet har i denna berättelse fått ett åskådligt uttryck.

Sjätte söndagen efter Trefaldighet

Mi. 6,6–8 /Vad Herren begär/. Alla evangelietexterna är hämtade ur Matt. 5, Jesu undervisning om den sanna rättfärdigheten. Jesus har kommit, inte för att upphäva lagen eller profeterna, utan för att fullborda dem. Profeternas förkunnelse om buden och deras innersta mening sammanfattas i den text som här föreslagits.

Kristi Förklarings dag

2 Mos. 34,27–35 /Skenet av Guds härlighet/. 7. sönd. e. Tref. har i vår kyrka en särskild karaktär därigenom att den firas som Kristi förklarings dag. I OPT har för-

klaringsperikopen förlagts till sista söndagen e. Trett., varigenom dagens epifanikaraktär markeras. Den föreslagna texten om strålglansen från Moses ansikte står teologiskt och exegetiskt i samklang med det gamla ev.

Åttonde söndagen efter Trefaldighet

Jer. 23,16–29 /Falska profeter och Herrens ord/. Om de falska profeterna och skillnaden mellan tomt tal och Guds rena och klara ord handlar dagens texter. Den föreslagna Jeremiatexten talar om tillträdet till Herrens råd, om Guds ords makt och om domen över dem som profetera lögn-drömmar.

Nionde söndagen efter Trefaldighet

Alla texterna kretsar kring temat trohet och klokhet i Kristi tjänst. Prov. 2,1–15 /Vishetens frukter/ handlar om visheten som en gudomlig gåva och dess välsignelse.

Tionde söndagen efter Trefaldighet

Jer. 26,1–14 /Sann och falsk gudstjänst/. Texterna handla om besökelsestider, om hjärtats förblindelse och falsk säkerhet. Jeremias tempelpredikan betonar den oupplösliga förbindelsen mellan sedliga krav och en sann gudsförtröstan.

Elfte söndagen efter Trefaldighet

2 Sam. 12,1–10,13,14 /Natans strafftal till David/. Botfärdighet och egenrättfärdighet och vikten av en sann självprovning är temat för dagens texter. Den inträngande berättelsen om Natans strafftal till David och Davids ånger behandlar samma tema sett från delvis nya utgångspunkter.

Tolfte söndagen efter Trefaldighet

Texterna handla om talandets gåva och ansvar. Jesus öppnar döva öron och gör stumma tungor talande. Uppriktighet och san-

ning i ord och hjärta är också temat i Prov. 4,20–27: /Herrens ord är liv/.

Trettonde söndagen efter Trefaldighet

Sak. 7,8–14 /Budet om kärlek/. Om kärleken till nästan och kärlekens bevisning i levernet tala alla dagens texter. Sak. 7,8–14 sammanfattar Guds bud om kärlek och barmhärtighet och hans dom över hjärtats hårdhet.

Fjortonde söndagen efter Trefaldighet

Ps. 65 /Guds godhets rikedom/. Knappast något annat tema är så rikt företrätt i Gamla testamentet som denna söndags, tacksamhet. Ps. 65 är en hymn som lovprisar Guds makt och godhet: han hör bön, han är skaparen och livgivaren.

Femtonde söndagen efter Trefaldighet

1 Kon. 17,1–16 /Profeten Elia och hungersnöden/. Guds nådiga försyn befriar människan från de dagliga bekymren för egen del och gör henne samtidigt fri till att bära andras bördor. Om denna dubbla frihet handlar berättelsen om profeten Elia vid bäcken Kerit och hos änkan i Sarefat.

Sextonde söndagen efter Trefaldighet

Gud har makt över döden. Han uppväcker döda och gör levande. Job 19,21–27 handlar om anfäktelsen inför döden och trons seger /Jag vet att min förlossare lever/.

Sjuttonde söndagen efter Trefaldighet

Am. 5,21–24 /Må rätten flöda fram såsom vatten/. Om träldomen under lagen och friheten i Kristus handla alla dagens texter. Den föreslagna Amostexten uttalar domen över den tomma och falska observansen och visar på en ny väg inför Gud i rätt och rättfärdighet.

Adertonde söndagen efter Trefaldighet

5 Mos. 30,11–20 /Budet som Herren giv-
ver/. Evangeliet handlar om det yppersta budet, kravet på helhjärtad kärlek. De övriga texterna, särskilt liknelsen om skatten och pärlan och samtalet med den rike ynglingen, ge nya aspekter på detta buds innebörd. Den föreslagna texten ur 5 Mos. betonar särskilt två saker: budet är nära varje människa och det kräver avgörelse.

Nittonde söndagen efter Trefaldighet

1 Mos. 15,1–6 /Abraham trodde på Guds löften/. Evangeliet om hur Jesus botar den lame handlar liksom ep. i 1 Joh. 5,4–6 om den segrande tron. Berättelsen om Abraham inskräper, att den rätta tron tar Guds löften på allvar.

Tjugonde söndagen efter Trefaldighet

Jes. 5,1–7 /Herrens vingård/. Föraktet för och försummelsen av Guds frälsningsgåvor är temat i alla dagens texter. Sången om vingården skildrar, hur Guds kärlek mötes av likgiltighet.

Tjugoförsta söndagen efter Trefaldighet

Jer. 38,14–20 /Jeremia inför konung Sidkia/. Även denna söndags texter handlar om tron. Berättelsen om konung Sidkias möte med den fängslade Jeremia präglas av en osmyckad realism, som inte lysas upp av några tröstande gudsord och ställer Sidkia inför ett svårt trosprov.

Tjugoandra söndagen efter Trefaldighet

1 Mos. 33,1–16 /Jakobs möte med Esau/. Texterna talar om vår plikt att förlåta. I Gamla testamentet är förlåtelsen nästan alltid en Guds handling. Berättelsen i Gen. 33 skildrar, utan att ordet förlåtelse nämnes, ett möte mellan två stridande i försoning och kärlek.

Tjugotredje söndagen efter Trefaldighet

1 Sam. 12,1–15 /Samuel avlägger räkenskap för sin förvaltning/. Det himmelska och det jordiska medborgarskapet är temat för dagens texter. Samuel avlägger räkenskap för sin förvaltning och kallar folket till räkenskap för hur det har förhållit sig till Herrens stora välgärningar.

Tjugofjärde söndagen efter Trefaldighet

Dan. 12,1–4 /Uppståndelsen/. Dagens texter handlar om uppståndelsen från de döda. I den föreslagna Danielstexten framträder tre motiv: våndan i ändens tid, dödens besegrande och den slutliga sällningen.

Tjugofemte söndagen efter Trefaldighet

Jes. 30,8–15 /Genom stillhet och förtröstan varden I starka/. Om Kristi tillkommelse i den yttersta tiden, dess förebud, dess vånda och en rätt väntan handlar dagens texter. Även Jesajatexten handlar om väntan på gudsordets uppfyllelse till dom eller frälsning.

Söndagen före Domssöndagen

Jes. 21,1–10 /Väktarens syn/. Dagens ämne påminner om den föregående söndagens och inskräper vaksamhet inför den yttersta dagens oväntade inbrott.

Domssöndagen

Hes. 18,25–32 /Den gudomliga vedergällningen/. Det kunde synas mest naturligt att på denna söndag välja något av de stora profetorden om Herrens dag, t. ex. Am. 5,14–20 eller Sef. 1,14–18. Svårigheten med dessa texter är att de enbart ge uttryck åt förkastelsemotivet. I den föreslagna texten finns den dubbla möjligheten till dom eller frälsning.

Kyndelsmässodagen

Ps. 48,10–15 /Herrens lov i hans tempel/. En efterklang av Julen präglar denna sön-

dag (den gamla ljusvigningen). Ev. berättar om Jesu frambärande i templet och om det gudomliga ljuset som genom honom har kommit i världen. Ps. 48 är en lovsång över Sion och Herrens närvaro i templet.

Jungfru Marie Bebdelsedag

1 Sam. 2,1–10 /Hannas lovsång/. Denna dags texter är, kanske mer än någon annan dag under kyrkoåret, genomvädda av gammaltestamentliga motiv. Mellan Hannas lovsång och söndagens tema, särskilt med Magnificat i Luk. 1, finns ett klart teologiskt samband.

Midsommardagen

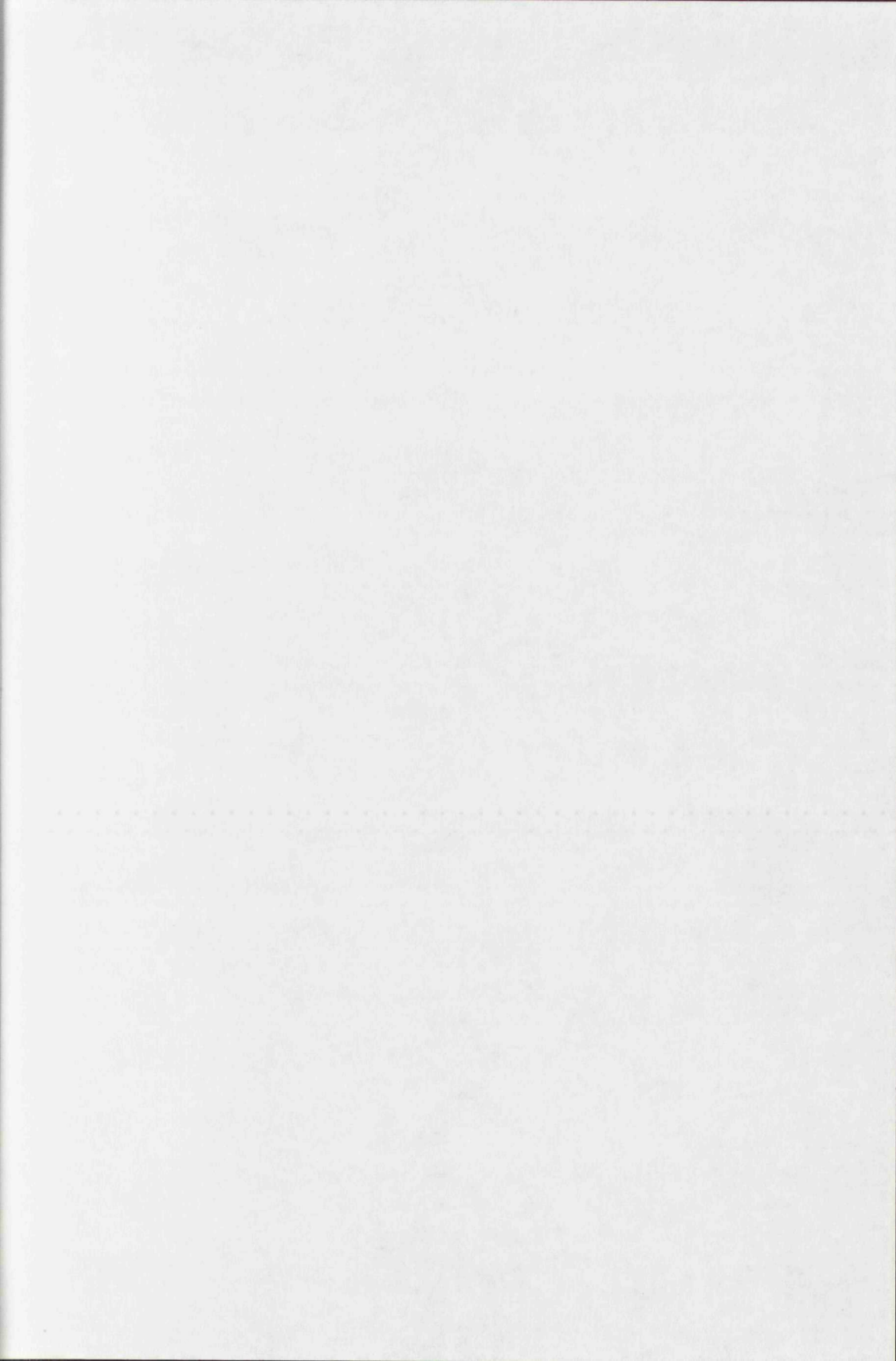
Ps. 104,24–33 /Skaparen och livgivaren/. Genom att Johannes Döparens dag har förlagts till midsommaren, har denna dag mycket tidigt kommit att firas som en sommarfest och flera av texterna handlar om Guds skapande och uppehållande makt. Världen med allt vad där finns och sker ligger öppen för Gud. Människans enda riktiga sätt att reagera inför Guds verk är lovsång.

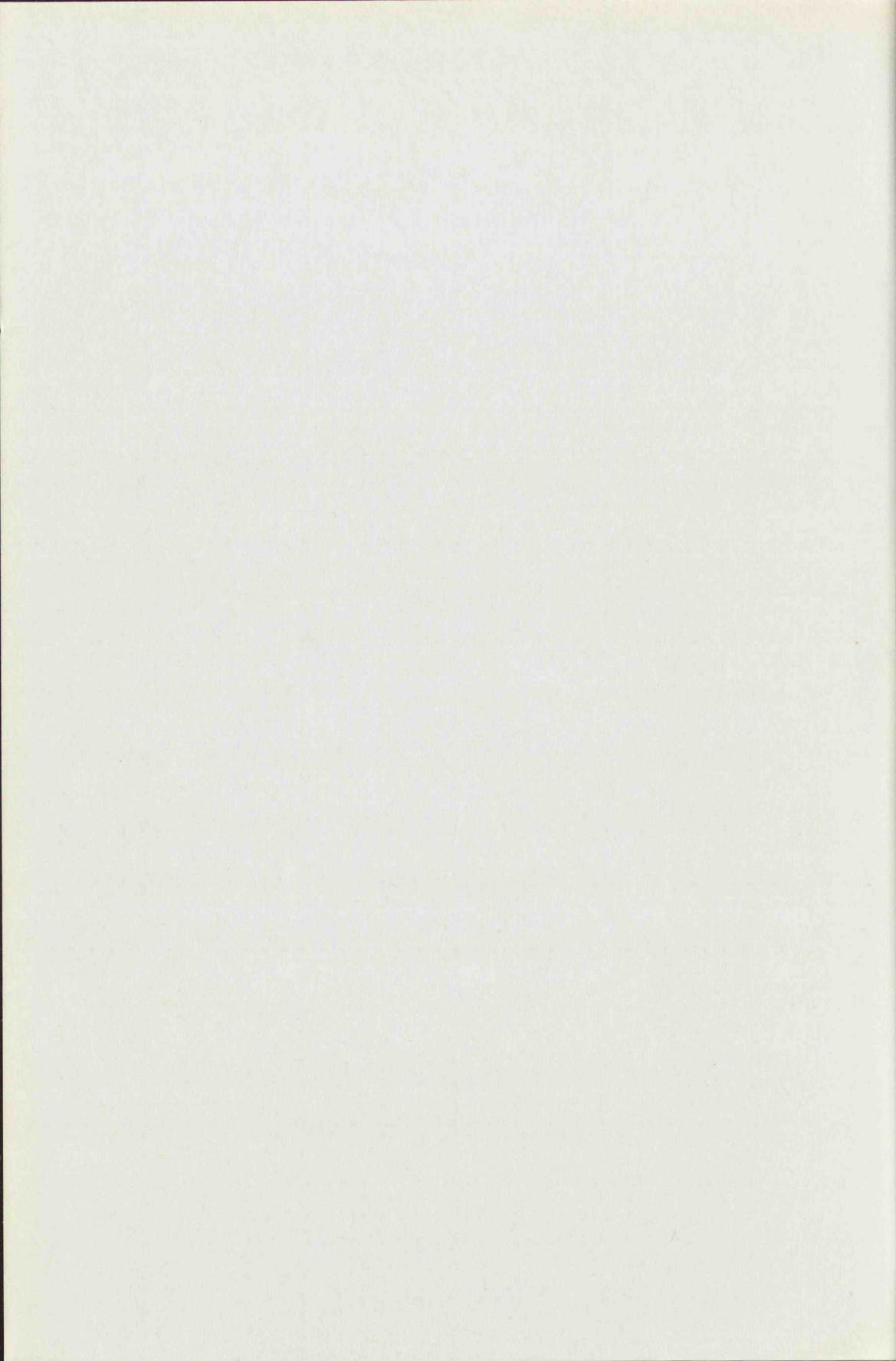
Den helige Mikael's dag

Ps. 103,11–22 /Barmhärtig och nådig är Herren/. Änglarnas verksamhet till skydd och hjälp är temat i Mikaelidagens budskap. Även ev. Matt. 18 nämner änglarna.

Alla Helgons dag

Jes. 65,17–19 /Herren gör allting nytt/. Både det gamla ev. (saligprisningarna) och episteln (skaran inför tronen) är utpräglad eskatologiska texter. Motsatsen och sammanhanget mellan det timliga och det eviga är också temat i Jes. 65,17–19.

Nordisk udredningsserie (Nu) 1968

Kronologisk förteckning

1. Nordisk patentråd. Tredje instans i patentsaker.
4. Københavns lufthavns fremtid.
5. Handelsdokumentguide.
6. Konsumentlovgivning i Danmark, Finland, Norge og Sverige.
8. Nordisk gränsregion. Näringspolitik och samhällsservice.
9. Nordic Economic and Social Cooperation.
10. Harmonisering av socialhjälpstiftningen i de nordiska länderna.
11. Langtidsplan for Nordforsk.

Statens offentliga utredningar 1968

Systematisk förteckning

Justitiedepartementet

Handläggningen av säkerhetsfrågor. [4]
Trafikmålsutredningar. [19]
Förvaltningslag. [27]
Intersexuellas könstillhörighet. [28]
Verkställighet av utländska domar. [40]
Utsökningsrätt VII. [41]

Försvarsdepartementet

Ekonomisystem för försvaret. [1]
Ekonomisystem för försvaret. Bihang. [2]
Säkerhetspolitik och försvarsutgifter. [10]

Socialdepartementet

Pensionstillskott m.m. [21]

Kommunikationsdepartementet

Allmänna vägar. [17]
Parkering. [18]
Bilregistrering. [23]
Lokal trafikservice. [33]
Transportforsknings organisation. [34]
Storlandstingets författning. [35]

Finansdepartementet

Koncentrationsutredningen. II. Kreditmarknadens struktur och funktionssätt. [3] III. Industrins struktur och konkurrensförhållanden. [5] IV. Strukturutveckling och konkurrens inom handeln. [6] V. Ågande och inflytande inom det privata näringslivet. [7]
Upphandling av byggnader. Del I. Formerna. [20]
Avstämning av 1965 års långtidsutredning. [24]
Ändrade avskrivningsregler för rörelse- och hyresfastigheter. [26]
1966 års fastighetstaxeringskommittéer. 1. 1965 års allmänna fastighetstaxering. [31] 2. Fastighetstaxeringens regler och organisation. [32]
Eldistributionens rationalisering. [39]

Utbildningsdepartementet

1958 års utredning kyrka-stat: XI. Svenska kyrkan och staten. [11]
Förvaltningen av kyrklig jord m.m. [12]
Läromedelsutredningen. 1. Skolboksleveranser. [14]
2. Läromedel för specialundervisning. [36]
Musikutbildning i Sverige. [15]
Studieprognos och studieframgång. [25]
Förslag till predikotexter ur Gamla Testamentet för kyrko-årets sön- och helgdagar. [42]

Jordbruksdepartementet

Skogsbrukets planläggningsfrågor. [8]
Virkesbalanser 1967. [9]
Fritidsfisket. [13]
Rennärningen i Sverige. [16]
Jordhävdslag. [22]

Inrikesdepartementet

Statistikbehov och statistikproduktion för regionala utredningar. [29]
Bostadsbyggandets planering och kreditförsörjning. [30]
Konfliktdirektiv. [37]
Boendeservice 1. [38]